

CARTIER Rotonda

Vica DEMICI s-a născut la 11 februarie 1976 în Chișinău. După absolvirea Facultății de Limbi Moderne și a masteratului în Relații Internaționale la Universitatea de Stat din Chișinău, activează în cadrul Departamentului de Stat al SUA. În 2014 obține titlul de magistru în științe diplomatice la University College London, în prezent fiind consultant la Consiliul Europei. Scrie muzică și versuri.

Cărți publicate: *Câte un pic*, Epigraf, 2005; *Un alt decor*, Cartier, 2009; *Egal*, Eminescu, 2011.

Bloguri: <http://www.demici.co.uk/blog> și <http://adevarul.ro/blogs/vica.demici>

Zina ZEN s-a născut la 24 martie 1979 în Chișinău. Absolventă a Facultății de Drept și a cursurilor academice post-universitare, specializarea „Științe politice”, de la Universitatea de Stat din București, România. În prezent își desfășoară activitatea în domeniul juridic. Zina Zen debutează cu acest volum de proză scurtă. Scrie pentru *Marea Dragoste* – versiunea online a revistei *Tango* și revista *15 minute*.

Blog: <http://zinazen.revistatango.ro>

Vica DEMICI

Zina ZEN

paraLELE

Proză scurtă

R o t o n d a

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

Cartier & Roman LLC, Fort Lauderdale, SUA. E-mail: usa@cartier.md

Suport juridic: Casa de Avocatură *EuroLegal*

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore, elefant.ro și pe www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: libriadiacentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: libriadiinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEx 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712, București, România

Tel./fax: (021) 210.80.51

E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoeditare: Iulia Vozian

Prepress: Editura Cartier

Tipărită Bons Offices

Vica Demici/Zina Zen

PARELELE

Ediția I, iulie 2014

© 2014, Editura Cartier pentru prezenta ediție.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Demici, Vica.

Paralele: Proză scurtă / Vica Demici, Zina Zen ; cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău:

Cartier, 2014 (Tipogr. „Bons Offices”). – 76 p. – (Colecția „Rotonda”).

500 ex.

ISBN 978-9975-79-890-7.

821.135.1(478)-32

D 31

Cuprins

Vica Demici	
Dăruiește!.....	7
Zina ZEN	
Cine ești?	14
Vica DEMICI	
Ferma de porci	20
Zina ZEN	
Poveste de iarnă	26
Vica DEMICI	
Podul de flori	32
Zina ZEN	
Altfel.....	37
Vica DEMICI	
Snobism.....	42
Zina ZEN	
Ela și Denis.....	48
Vica DEMICI	
Facebook.....	61
Zina ZEN	
Post Scriptum	68

Dăruiește!

— *Dăruiește-mi o carte*, spuse într-o franceză perfectă fetița de vreo cinci anișori, mulatră, cu ochii ca cerul, mai mult violeți decât albaștri, îmbrăcată într-un fel de fustă din frunze în jurul coapselor.

— *Tu nu ai o carte?* replică stupefiată Mia, care nu credea că în secolul XXI cineva mai poartă fuste din frunze, mai ales cineva care vorbește o franceză impecabilă.

— *Am. Dar e la școală. Abia când se va termina sezonul mușonilor se va deschide școala. Până atunci... Dacă ai putea să-mi dăruiești tu una...*

Mia era consternată în fața micuței mulatre. Abia acum înțelegea că toată viața își dorise să scrie o carte. Nu știuse asta până atunci. Sau a știut, dar uitase... Oricum, mai avea doar șase luni la dispoziție pentru a o face. Un termen prea scurt, dar atunci când un copil cu ochi violeți îți cere să-i faci un dar, șase luni pot dura cât o veșnicie.

— *Cu siguranță îți voi dărui o carte. O carte despre tine. Și va fi doar a ta. Numai a ta. Și acum, pe timp de ploaie, și mult mai târziu...* Făcuse o pauză. O podideau lacrimile și i se punea un nod în gât de fiecare dată când se gândea la ceea ce urma să se întâmple peste șase luni... *mult mai târziu, după ploaie. Mereu.*

Pe Mia am cunoscut-o în Florida, la un stagiu de perfecționare. La început era pur și simplu colega mea de la reprezentanța diplomatică a unei țări pitorești de pe malul oceanului, din America Latină. Mai târziu, urma să devină sursa mea de inspirație și modelul meu pentru clipe grele. Chiar din ziua în care ne-am cunoscut, am simțit că aveam în față o persoană specială. N-am înțeles de la început ce anume o făcea deosebită. Venise împreună cu soțul ei în Florida. El aștepta la hotel cât timp ea era la cursuri, iar seara se întâlneau la poartă și plecau la plimbare. Erau frumoși. Era o pereche în care armonia nu doar domnea, dar se și revărsa peste lumea din jur. Valuri de pace, de noblețe, de ceva mistic chiar.

— *Vica, tu scrii?! a exclamat la un moment dat Mia din celălalt capăt al sălii de curs. Și a întors spre mine ecranul computerului ei pe care era deschisă o pagină Google cu numele meu pe linia de căutare.*

— *Da, scriu. Uneori. Mult mai puțin decât mi-aș dori...*

Zâmbeam fericită, pășind spre banca ei. Mă remarcase deci și ea în mulțime, dacă m-a dat „în căutare”. Mă bucuram că acum vom avea subiect de conversație.

— *Trebuie să scrii mult. Să nu trădezi acest dar! El e salvator. Eu am înțeles aceasta prea târziu. Dar de când am înțeles, nu mai obolesc să-l tot exploatez.*

Așa ne-am împrietenit. Și am ieșit în seara aceea la cină. Începeam să înțeleg de ce mă captivase această doamnă de 50 de ani care ascundea în privire sute de ani de înțelepciune. Fiecare propoziție pe care o spunea aș fi publicat-o într-o culegere de maxime filosofice. Era scriitoare. Era inteligentă. N-am greșit. Era un spirit deosebit.

Chelnerul ne-a adus homarul uriaș. Era incredibil cum se bucura Mia la vederea acestuia. E o minune această femeie, în felul ei de a se bucura, mă gândeam... Aveam impresia că sorbea viața. O bea ca pe un pahar cu apă de izvor. Și se minuna cât era de gustoasă și de revigorantă. Am mai cerut o sticlă de vin. Se anunța o seară lungă.

— Știi, Vica, eu aveam totul... Un serviciu bine plătit, o casă de lux în centrul orașului și doi fii care absolveau universitatea cu brio. Dar într-o zi totul s-a prăbușit.

— De ce? Ce s-a întâmplat?!

— Am fost diagnosticată cu cancer la sân. Și dintr-o dată am simțit că nu mai am nimic. Se dărâmaseră cerul peste mine, iar pământul îmi fugea de sub tălpi. Toată lumea mea se prăbușise.

Nu știam cum să reacționez. Trăiesc acest sentiment de neputință de fiecare dată când trebuie să spun ceva, să compătimesc pe cineva, să-mi exprim condoleanțele. Cuvintele sunt greu de găsit în astfel de cazuri. De multe ori m-am surprins gândind că atunci când cineva trăiește tragedia pierderii unor persoane dragi, eu nu știu ce să spun. Niciodată nu pronunț cuvântul „condoleanțe” pentru că mi se pare banal în asemenea cazuri. De obicei tac. Tăcerea poate spune mult mai mult decât cuvintele în asemenea cazuri. Încărcătura emoțională pe care o pot transmite câteva secunde de tăcere nu are cum să fie cuprinsă într-o singură sintagmă, oricât de frumos și de sincer ar fi spusă.

Înțelegeam acum de ce era atât de avidă în dorința ei de a sorbi fiecare picătură de fericire pe care i-o oferea viața, începând de la discuțiile cu oamenii, de la atenția cu care asculta chelnerul vorbind despre homar sau sommelier-ul înșirând povestea vinului pe care-l comandasem. Înțelegeam acum de unde veneau toate astea. Oamenii obișnuiți nu știu ce va fi în viitor. Și trăiesc așa, de parcă ziua de mâine sigur va exista. N-au de unde să știe că aceasta ar putea să nu mai vină. Pe când oamenii care au aflat că mai au de trăit un timp limitat, gustă cu nesaț fiecare picătură de viață.

Pe măsură ce vorbeam cu Mia, îi înțelegeam misterul, înțelepciunea, ciudățeniile sau nebuniile. Vorbeam cu o femeie care mai avea de trăit doar câteva zile sau săptămâni și orice cuvinte aș fi încercat să-i spun ar fi fost un ridicol și stângaci demers, nereușit din start, de a consola pe cineva în locul căruia nu ai cum să te plasezi, pentru care obișnuitul „știu prin ce treci, îmi dau seama ce simți” nu înseamnă decât un fel de diplomație, pentru că n-ai cum și de unde să știi.

— *Mi-au spus medicii de acasă că mai aveam de trăit cel mult o jumătate de an. Am mers urgent la Washington. Am făcut testele din nou și mi s-a confirmat verdictul – câteva luni. Am plecat în Spania, țara în care m-am născut și am copilărit. Părinții mei au acolo un prieten, un doctor, care a reușit să vindece bolnavi de cancer. Pronosticul a fost și acolo la fel. Mai puțin de un an.*

Tăceam. Nu-mi găseam cuvintele. Nu știam ce să spun. „I am sorry” ar fi sunat atât de banal, încât dacă l-aș fi pronunțat, mi s-ar fi părut că îmi dau singură o palmă. Așa că tăceam. Și o ascultam. Tristă. Ea însă era atât de tonică! Nu puteam crede că așa arată un suferind aflat în stadiul terminal al unei boli necruțătoare.

— *După câteva săptămâni de depresie mi-am propus să trăiesc decent timpul care-mi mai era rezervat. Mi-am spus că trebuie să fac tot ceea ce n-am reușit până atunci. Eram într-un fel de panică, la fel ca înainte de o plecare. Știi cum e când pleci în călătorie și faci bagajele, parcă ți-e frică să nu uiți ceva acasă. Eram ca într-un fel de febră, doar că era motivată de o altfel de plecare. Scriam liste lungi pe care apoi le rupeam. Șase luni... Era prea puțin. Nu reușeam să fac într-o perioadă atât de scurtă tot ce era scris pe to-do list-ul meu. Și atunci mi-am zis că trebuie să mă resemnez și să-mi închipui că într-adevăr plec într-o călătorie. Și am plecat.*

Mia își dorise toată viața să ajungă pe o insulă nepopulată. Așa că a ales să facă doar acest lucru de pe lista de priorități. Să plece într-o călătorie pe o insulă din sudul Africii. O insulă care, își imagina ea, ar fi ascuns taine și comori, și secrete. O mică oază de liniște în mijlocul oceanului albastru, așa cum probabil este omul în mijlocul unui Univers necuprins.

Și-au luat concediu pentru două luni, ea și soțul ei, s-au urcat în avion și au plecat. După un zbor de câteva zeci de ore, după ce au traversat câteva fusuri orare și după multe escale, iată-i aproape de insula mică, mică de tot, una care nu are aeroport și pe care, ca să ajungi, trebuie să iei un elicopter. Pe când aterizau, Mia se amuza pe seama soțului ei care îi tot spunea că el nu coboară din elicopter pentru că pe acel punct care se vedea din cer nu au cum să încapă amândoi.

Au aterizat pe o căldură insuportabilă. Elicopterul făcea un zgomot infernal și ridica atâtă praf în aer, încât nu se vedea aproape nimic în jur. Mașina zgomotoasă a plecat, Mia rămânând câteva clipe cu ochii închiși, ferindu-se de praful și vântul care nu se mai domoleau din cauza elicelor uriașe care tulburau liniștea și țărâna.

Mare i-a fost mirarea când a deschis ochii și s-a pomenit față în față cu o fetiță aborigenă, una cum numai în cărțile cu aventuri în junglă ți-ai fi putut imagina că există. Era scundă, aproape dezbrăcată, avea doar un fel de fustă făcută din frunze în jurul coapselor. Iar ochii... Ochii erau ca cerul! Deși, mai mult violeți decât albaștri. Fetița o privea curioasă cu acei ochi mari, larg deschiși, ca două oceane imense. Violete.

— *Dăruiește-mi o carte!*

— *Tu nu ai o carte?*

— *Am. Dar e la școală. Abia când se va termina sezonul musonilor se va deschide școala. Până atunci, dacă ai putea să-mi dăruiești tu una...*

Și Mia a înțeles ce își dorea să facă în ultima ei călătorie. A înțeles că, de fapt, toată viața și-a dorit să scrie o carte, dar nu era conștientă de asta. Iar fata cu ochii mai mult violeți decât albaștri a ajutat-o să afle. Trebuia să se grăbească. Trebuia să înceapă să scrie cartea. Și să o termine în doar câteva luni.

— *Îți voi dărui o carte. Și această carte va fi doar a ta. A ta și doar a ta, înțelegi? Cartea pe care ți-o voi dărui eu va fi despre tine.*

I-a lăsat fetei cărțile pe care și le luase în acea călătorie de două luni, chiar dacă nu prea erau potrivite pentru un copil de cinci ani, dar i-a promis că în mod sigur îi va dărui într-o zi și cartea pe care o va scrie despre ea, despre fata cu ochi violeți care a obligat-o să mai trăiască.

Au revenit acasă și ea a început transcrierea visului. Mia se afla într-o liniște sufletească și împăcare cu sine pe care nu le mai trăise. Și-a echilibrat toate nesiguranțele, și-a împăcat toate supărările, și-a uitat și iertat toți dușmanii, și-a adunat toate amintirile frumoase. Toate acestea i-au dat o totală armonie: era ca o mare liniștită și necuprinsă, așa cum poate fi doar marea din visele noastre din copilărie. Mia scria.

— *Vica, tu nu știi cum am revenit de pe insulă... Devenisem o altă persoană. Simțeam că am o putere nelimitată, o mare dorință, știam că am de îndeplinit un vis. Am vândut casa de lux din centrul orașului și am cumpărat o căsuță mică pe malul oceanului cu o pădurice de pini în curte. Cu restul de bani care a rămas de pe urma vânzării, am cumpărat câteva mii de căsuțe pentru păsări pe care le-am pus în copaci, câte zece-douăzeci în fiecare copac și am mai pus deoparte o sumă de bani din care să cumpăr lunar hrană pentru păsări. Era o nebunie. Mi-am zis că dacă tot mai am șase luni și că păsările vin tot pentru șase luni ca să ierneze în ținuturile noastre, de ce să nu-mi petrec acest timp cu ele? Mi-am dorit toată viața să am grijă de păsări, dar a fost imposibil din cauza job-ului.*

Ceea ce făcea Mia în acest nou cuib al ei poate ar fi trebuit să fie subiect de studiu pentru oamenii de știință care sunt în căutarea remediei împotriva cancerului. Nu se știe ce anume, aerul sărat al oceanului, trilurile păsărilor, uleiurile eterice răspândite de pini sau pur și simplu fericirea de a face ceea ce-ți place și la care ai visat demult este secretul... Mia și-a petrecut cele șase luni pe malul oceanului, între pini, hrănind păsări și scriind prima ei carte despre o fetiță mulțată cu ochi violeți.

Mia era fericită când îmi povestea toate astea. Iar eu o ascultam cu respirația tăiată. Trebuie să ai o mulțime de păsări în jurul tău ca să înțelegi cum e să trăiești în mijlocul unei nebunii atât de frumoase... Fericirea. Am văzut pe viu cum fericirea poate trata boli incurabile.

Mia și-a imaginat cum fetița a crescut, cum a plecat la studii la Paris, după care s-a angajat să lucreze într-o galerie de artă. Și-a imaginat povestea ei de dragoste și a înșirat-o pe hârtie. Nu vreau să vă povestesc multe despre aceasta, pentru că e istoria pe care a scris-o ea și vă las pe voi, cei care cunoașteți limba spaniolă, să cumpărați într-o zi cartea scrisă de Mia și să citiți întreaga poveste.

M-am împrietenit cu Mia la a doua ei carte și la al cincilea zbor de păsări călătoare. Mia, care la momentul în care am cunoscut-o împlinea cinci ani de viață nouă, mi-a mărturisit că era atât de cap-

tivată de scris, de grija păsărilor și de sentimentul de a fi într-o continuă fericire, încât a uitat să moară.

De fapt, nu știu care dintre componentele schimbării a fost secretul salvării. Dar bănuiesc că ar putea fi toate împreună. Iar cel mai important, cred că a fost faptul că Mia a învățat să dăruiască. Era la a doua carte pe care i-o dăruia acelei fetei misterioase pe care îmi spunea că vrea să meargă s-o caute într-o zi. Trăia al cincilea anotimp în care le dăruia păsărilor acoperiș și hrană. Era la prima încercare de a-și dăruia sieși timp.

— *Cine știe, poate voi scrie și a treia carte și le voi publica pe toate trei odată, și voi pleca s-o caut ca să i le dăruiesc. Acum câteva săptămâni am făcut toate testele din nou și doctorii spun că dacă nu aveau rezultatele vechi de la trei clinici diferite ar fi spus că cei care m-au diagnosticat acum cinci ani au greșit când au interpretat rezultatele analizelor. Nu știu ce a fost atunci. Poate a fost o încercare, ca să învăț ceva din ea. Cert este că am învățat. Știi ce? Să dăruiesc.*

Aceasta este o istorie reală, una dintre multele povești misterioase care îmi apar de un timp încoace și pe care am ținut neapărat să v-o relatez, pentru că această întâmplare despre dăruire îmi dă putere, încredere și înțelepciune.

Prietena mea a reușit să descopere armonia sufletească pe care ți-o dă fericirea de a face ceea ce-ți dorești cu adevărat și a realizat că cel mai mare lux nu este să poți cumpăra o casă frumoasă, ci să o poți vinde ca să dăruiești altora alte câteva mii de case. Or, atunci când dăruiești, a înțeles prietena mea, supraviețuiești. Descoperi în labirintul propriei tale ființe izvoare nesecate de armonie sau zen, sau nirvana, sau cum o mai fi numită acea stare de bine, care la nivel de celulă e probabil un fel de balanță invizibilă, ascunsă undeva în interiorul nucleului și pe care oricine o poate păstra perfect echilibrată, dacă reușește să se pună în armonie cu sine și cu cei din jur în acest complicat circuit al naturii numit *viață*, care se pare că funcționează după principiul „*dăruiește și vei primi*”.

Cine ești?

Stătea la trecerea de pietoni, cu ochii mijiți. Încearca să vadă culoarea semaforului, ca să treacă mai repede pe partea cealaltă. Nu se grăbea, nu fugea și nu lăsa nimic în spate, voia doar să traverseze cât mai repede strada. Era jumătatea lui februarie și soarele prietenos aducea vești despre primăvară. S-a făcut, în sfârșit, semaforul verde și Eliza a pășit fericită pe zebra, slăbindu-și eșarfa de la gât.

Ieșise de la serviciu hotărâtă să meargă pe jos. Avea nevoie de pauză, de aer, de soare. Măcar o jumătate de oră. Voia să vadă altă lume, mașini, vitrine, curți străine, orice, numai să nu fie birou sau casă.

Când și-a dat seama că s-a înserat și a simțit frigul în mâini și pe obraji, era în fața unui local cu nume italianesc, de unde ieșea miros discret de busuioc proaspăt. Nu mâncase nimic de dimineață și nu avea chef să se întoarcă acasă. A intrat.

Era perfect – în restaurant nu era aproape nimeni, mirosea a pâine coaptă, sos pesto și parmezan, în surdină se auzea muzică veche italiană. La o masă mai îndepărtată, aproape de o scenă improvizată, era un bărbat cu laptopul deschis, o ceașcă de cafea și un pahar de vin roșu. Un barman ștergea pahare și 2 ospătari rezemau teigheaua unui geam care dădea spre bucătărie. Acolo, un bucătar bătrân făcea aluat pentru paste – liniștit și împăcat, frământa cu atenție și delicatețe aluatul. Eliza s-a simțit ca un musafir într-o casă din Toscana ei preferată și a decis că aici vrea să rămână. O oră, două... sau până închid ei restaurantul. A pus ochelarii aburiți pe masă, și-a scos din geantă cartea, laptopul și căuta telefonul mobil ca să-l închidă, cât stă la cină.

Eliza nu era o singuratică, nu avea niciun fel de probleme, doar că uneori avea nevoie de timp și de spațiu pentru ea. Ieșea la plimbare și mergea câteva ore pe jos, urmărind oamenii, păsările, norii, copacii. Sau stătea în una dintre cafenelele ei preferate, citind și subliniind pasajele care-i plac. În rest, avea tot timpul companie, planuri și program.

— *Ați ajuns mai devreme, bună seara.*

— *Nu m-am hotărât încă*, a răspuns Eliza, mirată de graba chelnerului. Nici nu apucase să se uite în meniu. Și-a pus ochelarii pe nas și a ridicat privirea.

Era bărbatul care stătea la masa de lângă scenă. Eliza a simțit cum se îmbujorează, tot mai încurcată. Înalt și elegant, străinul îi zâmbea de parcă o cunoștea de demult, o aștepta și chiar s-a bucurat că ea a ajuns mai devreme. A tresărit când li s-au întâlnit privirile.

Ochii lui au luat forma unor zâmbete, iar inima ei a luat-o la galop.

Eliza a simțit cum i se deblochează gânduri din altă viață, prin fața ochilor s-au schimbat zeci de imagini, familiare, cu acest străin din față. Și-a simțit tot corpul adunat în stomac. Vocea lui i se părea atât de cunoscută. Îl privea mirată – nu știa ce să facă, ce să zică și nu înțelegea ce anume a declanșat această avalanșă de senzații noi și ciudate.

Înăuntrul ei vibra totul altfel. Nu știa că pot exista așa reacții, așa emoții, la o simplă întâlnire cu un om. Și mai ales, străin.

Eliza tăcea.

Nedumerirea și tăcerea ei nu l-au derutat pe bărbatul străin. Îi zâmbea în continuare, dându-i informații despre o lansare, oră și invitați.

Ca prin vis, Eliza și-a amintit că la intrarea în restaurant era un afiș, s-a uitat la microfonul de pe scenă și a înțeles că a intrat într-un local în care urma să aibă loc un eveniment privat, iar străinul este gazda acestuia. Salvarea ei a venit când în restaurant au intrat câteva cupluri gălăgioase și străinul s-a îndreptat spre ei.

Într-un sfert de oră, toate mesele erau ocupate, iar ospătarii au adus scaune pliante pentru cei care au rămas fără locuri la mese. Cei care au întârziat, s-au înghesuit să stea în picioare, rezemând pereții, iar studenții s-au așezat pe jos, lângă scenă. Lumea era diferită – de toate

vârstele, din toate mediile, de toate felurile. Bărbatul străin era privit cu admirație și încântare de oameni, iar el zâmbea atât de natural și liber, de parcă era în fața familiei sale mari, reunite la un Crăciun, împreună.

Exact asta-i lipsea acum Elizei. Familia, siguranța și grija celor apropiați. Furată de gânduri și doruri, emoționată, aproape că nu auzea despre ce vorbește străinul.

— *Un pahar de vin, bruschete, orice paste recomandă bucătarul, panacotta și capuccino la sfârșit. Și un pahar cu apă, vă rog!* a cerut Eliza, când s-a apropiat chelnerul.

„Cine ești?”, își repeta Eliza, căutând pe net evenimentul din restaurantul italian. L-a găsit. „*Eveniment găzduit... după sutele de călătorii... lansarea mult-așteptatei cărți...*”

„*Deci ești călător. Dar cine ești???*”, nu-și găsea liniștea Eliza, tulburată de întâlnirea lor, de vulcanul emoțiilor din coșul pieptului său. Nu avea răbdare să asculte ce vorbeau ceilalți, nu se putea stăpâni și-l tot căuta cu privirea pe bărbatul străin, trecut de 40 de ani. Și de fiecare dată tresărea când vedea că și el o privește, blând, cu același zâmbet familiar. După ce au vorbit câțiva invitați, a urcat și străinul pe scenă. Eliza nu auzea nimic din ce vorbea acesta despre el, despre ultima lui călătorie, despre carte, despre contextul care a făcut posibilă această lansare. I s-au înfundat urechile și a simțit că nu-i ajunge aer. Se sufoca și nu-și mai putea opri lacrimile pe care nu le mai putea stăpâni.

Jenată, speriată, nervoasă, a lăsat bani pe masă și a ieșit în grabă, afară.

A plâns tot drumul până acasă.

Eliza era nervoasă. Nu suporta să nu știe ce i se întâmplă, nu-i plăcea să nu poată avea control în ochi, cuvinte și brațe. În mod normal, pentru orice situații, avea scenarii de desfășurare, își schimba din mers tactica și atitudinea, era inventivă, avea intuiție și tact. Credea că nu mai poate fi prinsă cu garda jos. Avea pământul sub picioare, glumea și zâmbea aproape tot timpul și asta îi ținea pe oameni aproape. Și acum, revăzând filmul întregii seri, se enerva cumplit pe ea.

Oh, dacă ar putea întoarce timpul înapoi...

„*Dar totuși, ce s-a întâmplat cu mine?*”

Eliza nu se putea liniști. Căuta explicații pentru senzațiile declanșate în secunda în care l-a privit în ochi pe bărbatul străin. Cum poate să-ți fie atât de familiar un om pe care nu l-ai văzut niciodată? Și nu l-a mai întâlnit, era sigură de asta. Era înalt, elegant, frumos, sigur reținea un bărbat atât de frumos.

Știa că drumurile lor nu aveau cum să se mai intersecteze, dar, își dorea o mică răzbunare, femeiască. Se băteau în sufletul ei fiori rătăciți, jenă, rușine, curiozitate. La un moment dat, s-a trezit că zâmbește. Și i se făcuse un pic dor de ochii brunetului străin.

Dimineața a găsit-o senină și zâmbitoare, ușor melancolică. Jumătate de noapte citise lecțiile pe care le-a avut de învățat acel străin în călătoriile sale prin lume și viață. Îl chema Marian. Era un om simplu, dedicat lumii, oamenilor; scria când avea timp liber. Lumea-l iubea pentru bunătate, înțelepciune și calm. Era răbdător și sfătos, bun și darnic. Părea să știe tot timpul ce are de făcut și unde e nevoie de el.

A doua zi, Eliza a hotărât că este minunat că există așa oameni și că tot ce s-a întâmplat în acea seară, a fost ca să i se zdruncine un pic lumea ei, așa cum era atunci. Cu scrisori trimise departe, la care primea răspuns din ce în ce mai rar, cu plimbările ei lungi și însingurarea care o aștepta în viitor.

Peste o lună, Eliza împlinea 34 de ani. Toată ziua a sunat telefonul. I se lumina fața și sufletul când vedea numele oamenilor dragi pe ecran. A vorbit cu toți, a plâns, a râs, a mulțumit, a promis...

La prânz, a ieșit la restaurantul la care mergeau, de obicei, cu colegii, când aveau ceva de sărbătorit. Erau mulți, gălăgioși, nerăbdători să toasteze, să bea șampanie, să-i ureze tot binele din lume. Deși nu-i plăcea să se serbeze, Eliza se bucura că este cu ei, în acea zi. Chelnerul i-a adus un minunat buchet de flori și cafea într-o ceașcă pe care scria „You are special”. Șeful ei, deși prins într-o ședință importantă, a apărut la sfârșitul prânzului cu un tort imens, cu 2 lumânări. Un „3” și un „4”.

Eliza era fericită. A suflat în lumânări și și-a pus, din nou, aceeași dorință. Acea dorință, banală, simplă, generală. Să fie toți bine. Familia, ea, prietenii. Și să ajungă mai des pe-acasă. Și, să fie bine...

34 de ani. Nu așa și-a închipuit că va fi viața ei la 34 de ani. De fapt, când era înconjurată de căldura oamenilor apropiați, care o cunoșteau, cu care îi era ușor și bine, nici nu-și mai amintea ce-și dorea pentru 34 de ani. Știa că ce nu i se întâmplase atunci, imediat, mai demult, cu acel cineva, „minunat și unic”, nu avea cum să i se întâmple acum. De câțiva ani, îi legau doar niște scrisori, din ce în ce mai rare, și întâlnirile mai mult sau mai puțin întâmplătoare, de Crăciun și de Paște, când ajungea Eliza în orașul părinților ei. Dimineața, un curier i-a adus un buchet mare cu toate florile de primăvară. Florile ei preferate. Dar poți îmbrățișa un curier? Poți să-i faci cafea, prăjituri, copii și nod la cravată? Poți să-i dăruiești fericire până la sfârșitul vieții?..

Stătea la trecerea de pietoni, cu flori în brațe. În geantă avea cana de cafea pe care scria „You are special” și cele două lumânări, pe care le-a învelit într-un șervețel. Când s-a făcut semaforul verde, a pășit pe trecerea de pietoni. Dintre toți oamenii de peste drum, un bărbat a rămas pe partea sa. O privea fix pe Eliza și când a ajuns în dreptul său, i-a zâmbit. Era Marian.

De data aceasta, pe Eliza a cuprins-o liniștea. I-a zâmbit înapoi.

— *Să știți că știu să vorbesc.*

— *Nu m-am îndoit nici o clipă. Chiar mi-a părut rău că nu am avut ocazia să stăm de vorbă data trecută. Ați plecat foarte repede. Sunt Marian – și i-a întins mâna.*

— Eliza. Îmi pare bine.

— Știu că sună demodat și ciudat, dar pot să vă conduc? Sau, am putea sta un pic de vorbă. Jur că nu sunt vreun maniac.

— Da, doar că nu știu unde mă duc.

Au mers pe jos până la casa ei. Au vorbit tot drumul. Pe rând, despre aceleași lucruri. Eliza a urcat, a pus florile în apă, s-a încălțat comod și a ieșit în grabă afară, unde o aștepta Marian. La ușa liftului s-a oprit, cuprinsă de o neli-niște ciudată. S-a întors în casă, speriată, s-a uitat în jur, la florile primite de dimineață, la ea, în oglindă. S-a dus la geam și l-a privit pe bărbatul care-i zâmbea de afară. I-a răspuns din cap și a alergat pe scări, sărind câte 2-3 trepte deodată, ca-n copilărie, acasă, când nu avea răbdare să aștepte liftul, iar afară o aștepta o lume întregă.

La câteva străzi de la casa ei, s-au așezat în una dintre cafenelele ei preferate, la masa la care a stat de atâtea ori, citind și subliniind pasaje.

— Să știi că nu sunt așa, de felul meu. Eu nu am ieșit niciodată cu oameni necunoscuți... cu bărbați pe care nu-i cunosc. Uite, e aproape miezul nopții și eu stau, fără somn, cu un străin despre care nu știu nimic.

— Nici eu nu știu cum am ajuns aici. Uite cum facem. Îți dau pașaportul meu, azi l-am luat de la ambasada Cubei. Ai acolo toate datele mele. Îl ții la tine, până simți că nu-ți mai sunt străin.

— *Până când?*... a întrebat încurcată Eliza.

— Până plec în Cuba. Plec peste 2 săptămâni.

— Ah, mai avem timp.

— Avem...

Eliza s-a întristat. Simțea că deja îi este dor de Marian și chiar dacă în acel moment era perfect, era în fața ei, știa că 2 săptămâni trec foarte repede și va sta din nou singură, să-l aștepte. A luat pașaportul. Se uita la toate vizele din el și încerca să-și imagineze toate locurile în care a fost omul ăsta simplu din fața ei. A ajuns la pagina cu datele personale ale lui Marian și a zâmbit când i-a văzut poza. Era bronzat, serios, cu barbă – total diferit de omul senin din fața ei.

— Eram proaspăt întors din India. Am venit cu o boală tropicală. Nimic grav.

— Vai... Dar e ziua ta azi.

Elizei i s-au înmuiat genunchii. Nu-i venea să creadă. Era ziua lui. Împlinea 43 de ani.

— Da, dar eu nu o serbez de mulți ani.

— Nu e asta. E ziua ta azi! Incredibil!

Eliza își căuta în geantă buletinul ei și a dat de șervețelul în care erau lumânările de la tortul ei.

— *Vezi că e miezul nopții peste 2 minute*, i-a zis zâbind Marian.

— *Închide, te rog, ochii*, copilărește i-a răspuns Eliza.

Marian i-a făcut pe plac. Eliza a înfipt lumânările în cele 2 brișe de pe masă, „4” și „3”, și le-a aprins cu lumânarea dintre ele.

— Gata, deschide-i. La mulți ani! Mai ai un minut. Pune-ți o dorință.

Ferma de porci

Încă nu mă trezisem de-a binelea, dar țineam pasul întins spre birou, ca și când aș fi fost teleghidată. Știam drumul chiar și cu ochii închiși. Dar nici măcar în această stare confuză nu se putea să nu remarc apariția pitorească din ușa biroului. Era un personaj desprins parcă dintr-un western sau dintr-un film de-al lui Kusturica. Purta pantaloni și cizme de cowboy, vestă de piele și o cămașă care fusese cândva albă. Zâmbea, dolofan și binevoitor, etalând fără sinchiseală lipsa câtorva dinți din față. O pălărie neagră cu boruri largi, un fel de sombrero, asigurată cu un șiret legat sub bărbie, sau mai bine zis sub bărbii, îi completa costumația. Moldovean care a călătorit în Texas, am presupus eu în gând, cal îi mai trebuie!

— *Vorbește te rog tu cu el, mi-a șoptit portarul, eu nu știu ce vrea, nu înțeleg nimic din ce spune!*

— *Cu ce vă pot fi de folos?* l-am întrebat pe cowboy.

Și astfel povestea a început. Mi-a spus că abia a ajuns în Moldova, că vine din Kiev și că bagajele i s-au pierdut.

— *Ați spus Kiev?* am întrebat mirată.

— *Da, vă explic imediat. Acum un an m-am înscris pe internet la o agenție matrimonială. Așa am cunoscut-o pe Galea din Moldova și după ce am corespondat atâta timp, m-am hotărât să o întâlnesc în realitate. Agenția matrimonială are sediul în Kiev. Cei de acolo mi-au promis că mă vor întâmpina la aeroport. Dar n-au venit.*

— *Și ce-ați făcut, am întrebat, ați declarat pierdute bagajele, ați aflat când puteți să le ridicați?*

— *Da! Nu... Nu știu. Înțelegeți, cei de la agenția matrimonială mi-au promis că vin să mă ia din aeroport, dar acolo nu m-a așteptat nimeni. Eram disperat! Telefonul mobil în care am toate numerele de contact a rămas în bagajele rătăcite. Dar instinctul mi-a spus că dacă vin în Moldova s-o caut pe Galea, o voi găsi negreșit!*

Sărmanul, am spus în sinea mea, s-a gândit că Moldova e un fel de sat și dacă vine aici, află repede, întrebând din om în om, unde locuiește Galea. Cowboy-ul a continuat, ca și când mi-ar fi citit gândul:

— *Am sosit azi dimineață cu autobuzul din Kiev, am întrebat în autogară, am întrebat pe stradă și m-am mirat foarte tare că nimeni nu știe unde stă Galea. De aceea am venit la dumneavoastră. O cunoașteți? Puteți s-o găsiți?*

Casă de nebuni, m-am gândit, unde să i-o caut eu pe Galea, poate că ea nici nu există, poate el a intrat, fără să știe, într-o schemă frauduloasă de extorcare a banilor de la străinii care visează să-și găsească neveste în estul post-sovietic, exotic și complet necunoscut pentru ei.

— *Va fi foarte greu să o găsim pe Galea pe care o căutați dumneavoastră, pentru că aici sunt cel puțin o sută de mii de femei cu acest nume!*

Fața i s-a alungit de mirare, nu-și imagina probabil că iubita lui poartă un nume atât de comun și că locuiește într-un sat atât de mare sau credea că o fată care se mărită cu un cetățean străin trebuie să fie un fel de vedetă locală. Chiar mi s-a făcut milă de el și m-am gândit că poate a stat neînșurat până la cincizeci de ani ca să adune bani, să se pună pe picioare și acum, când e la un pas de a-și aranja viața, eu stau și nu fac nimic pentru a-l ajuta. M-am mobilizat. L-am rugat să-și amintească numele ei de familie. Mi l-a scris, greșit bineînțeles, dar asta aveam să aflui abia atunci când încercam fără succes să o găsesc pe rețelele de socializare. Am vrut să renunț, dar pentru că i-am promis să îl ajut, am sunat la Kiev să mă asigur că măcar își va recupera bagajele. Apoi am hotărât să scap de el pentru o oră și i-am sugerat să meargă într-un internet-café din preajmă și să-i trimită un e-mail iubitei lui, prin care să o

anunțe că el a ajuns la noi și să o roage să ne dea telefon de îndată ce citește mesajul. Iar în acest timp eu să-mi astâmpăr lipsa cafelei de dimineață care nu mă lăsa să mă concentrez la căutarea miresei.

S-a întors după două ore cu fața căzută, transpirat, speriat, obosit și pierdut. I-a scris fetei, a scris și la agenția matrimonială, a așteptat, dar nu i-a răspuns nimeni. Of, parcă nici cafeaua nu-mi mai tihnea...

— *V-am găsit bagajele, m-am grăbit eu să-l bucur. Problema e că azi nu există cursă între Kiev și Chișinău, așa că va trebui să le așteptați un pic mai mult.*

— *Nuuu, să mi le trimită acasă! Vă rog, vreau acasă, asta e tot ce-mi doresc, să zbor imediat acasă!*

— *Bine, i-am spus, vă caut un bilet de avion la prima cursă. Cum îl achitați?*

Am rămas stupefiată când l-am auzit cum răspunde senin că el nu are decât o sută de dolari, pentru că el de fapt a venit în Moldova să facă bani la ferma de porci a viitorului său socru.

— *Nu vă ajunge o sută de dolari pentru bilet. Aveți un card?* m-am interesat eu.

— *Nu, nu am card. Și nici alți bani, în afară de cei o sută de dolari, de care v-am spus.*

— *Cum, dumneavoastră ați venit în Moldova cu bilet pentru o singură direcție?*

— *Da. Pentru că eu am venit să mă căsătoresc cu Galea și să lucrez la ferma tatălui ei. El crește porci aici și o să mă plătească.*

Eram pe scena unui teatru al absurdului. Abia acum am observat inelușul cu cinci pietricele pe care îl purta pe prima falangă a degetului mic de la mâna dreaptă. Cu el, probabil, urma să o ceară în căsătorie pe Galea. Of, cât s-au emancipat și tațiiăștia în Moldova, m-am gândit, caută gineri peste ocean, le promit și de lucru, doar ca să-și vadă fetele măritate peste graniță, că așa e moda. Numai că toată emanciparea din această poveste cădea pe capul meu!

— *Ok, i-am spus întinzându-i o coală de hârtie, dați-mi numele părinților, numele fraților sau prietenilor, al persoanei celei mai apropiate, care ar putea să vă împrumute fără probleme bani pentru un bilet de avion.*

Spre mirarea mea, a început prin a-și scrie propriul nume.

— *Nu scrieți numele dumneavoastră, dați-mi un prieten sau o rudă foarte apropiată căreia să-i cerem ajutorul și să nu ne refuze.*

— *Nu e numele meu, e al soției!* a răspuns el senin.

Am amuțit preț de câteva secunde.

— *Cum, dumneavoastră sunteți căsătorit?* am îndrăznit timidă. *Și vreți ca eu să-i telefonez soției dumneavoastră și să-i cer bani ca să vă trimitem acasă?*

Casă de nebuni... am repetat în sinea mea. Am sunat-o totuși pe sărmana femeie să-i cer ajutor, în numele soțului ei, dar n-am avut noroc. Mi-a spus că nu are cum să-l ajute, că ei nu au bani, că el a plecat în Moldova să lucreze și că ea nu-l aștepta atât de devreme. A doua revelație în aceeași zi era deja prea mult! Auzi dom'le, a plecat el de pe alt continent în Moldova să facă bani! Dacă ar mai fi fost în viață Camus sau Kafka, le-aș fi dat acest subiect pentru un bestseller cum nu s-a mai scris vreodată. Aproape n-am auzit telefonul care suna:

— *Alo, bună ziua! Eu mă numesc Galea, am primit un mesaj să vă telefonez.*

— *Bună ziua, Galea!* am exclamat fericită. *Ce bine că, în sfârșit, ai sunat! Tu îl cunoști pe Tom?*

— *Da, desigur, noi îl așteptăm! Nu știam ce s-a întâmplat, de ce încă nu a ajuns.*

Ei îl așteptau acasă, la Sângera! Cu flori și probabil cu masa pusă, ca să continue ca într-o telenovelă idila începută ireal, pe internet.

— *Galea, de cât timp aveți nevoie ca să ajungeți aici? Circulă microbuzele de la voi spre Chișinău?*

— *Sigur că da, dar eu vin cu mașina. Mă aduce tata. Vom fi acolo în maximum o jumătate de oră.*

— *Galea vine să vă ia... cu tatăl ei,* i-am transmis mirelui mesajul. Și am ieșit ca să nu mă pufnească râsul în fața lui.

Am revenit în birou ca să răspund apelului telefonic al soției legale a „mirelui”. Mi-a comunicat că nu a găsit bani și că ea nu înțelege ce s-a întâmplat, că doar totul părea foarte sigur și că el avea un loc de muncă în Moldova. Voia să afle de la mine ce s-a întâmplat la ferma

la care soțul ei trebuia să crească porci! I-am răspuns că noi nu avem nicio tangență cu ferma de porci și i l-am dat pe el la telefon ca să vorbească direct despre contractul de muncă eșuat.

Am fost martor al unei discuții private și nu vreau să dau amănunte. Am înțeles doar că minciunile unui cetățean străin în explicațiile pe care i le dă soției nu diferă radical de minciunile unui moldovean pus în aceeași situație. Într-un cuvânt, s-a descurcat!

Mă căuta portarul să-mi spună că au venit doi vizitatori cu o Lada.

— *Să intre, i-am răspuns, a venit alaiul să ia „mirele”!*

Doamne, ce colorat a devenit totul când au intrat! Galea, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, era îmbrăcată într-o haină de blană roșcată, foarte pufoasă, dar cam largă și veche, cu o geantă împodobită cu ținte și pietricele lucioase, care nu se asorta deloc cu nimic; avea părul întins și era fardată puternic. Socrul mic, cu cămașă nou-nouță, cu pantaloni la dungă, îmbălsămat cu un litru de parfum ieftin, avea părul încă umed pieptănat peste cap. După privirile de evaluare reciprocă a urmat o strângere de mână emoționantă și urările de bun venit pe care mireasa le traducea. Alaiul etala o oarecare fericire ospitalieră, chiar dacă pe fața socrului mic vedeam că bucuria se transformă în mirare și apoi în dezamăgire, probabil datorată faptului că mirele era doar cu puțin mai tânăr decât el. Nu cred că așa își imagina el că arată ginerii din alte țări. Și apoi, oare pentru asta a muncit el atât ca să-i cumpere fetei blană, ca să i-o dea unuia de aceeași vârstă cu el? Chiar dacă deține un alt fel de pașaport! Unde mai pui că „mirele” zâmbea fericit, iar lipsa dinților era atât de evidentă, încât mie îmi era frică să nu ni-l lase cadou în birou și să plece.

Totuși l-au luat. Nu știu dacă au chemat neamurile să se minuneze de un așa ginere de peste ocean la un pahar de vin, dar a doua zi dimineața l-au adus înapoi. Între timp am reușit noi să rezolvăm problema biletului de avion. Mirele semna documentele de plecare având inelușul la locul lui, pe prima falangă a degetului mic.

Ei bine, mi-am zis, încă o moldoveancă și-a luat grija măritatului cu străini. Încă una și-a șters pentru totdeauna din minte ideea preconcepută că bărbații de peste hotare sunt mai buni și mai de

râvnit decât cei autohtoni. Încă una și-a dat seama că fiecare nație are toată paleta de caractere, că pozele și mirajul străinătății pot fi înșelătoare și că geografia nu e neapărat un criteriu de alegere a perechii alături de care vrei să-ți petreci viața...

Drum bun! am strigat cu voce răspicată în urma taxiului care ducea mirele la aeroport... *Și, salutări soției!* am adăugat, așa, ca pentru mine, sau ca pentru noi, toate.

Poveste de iarnă

Eram în taxi. Mergeam încet și alunecam destul de des, pentru că ninsese toată ziua. Mă duceam să mă întâlnesc cu un străin. Alți străini s-au gândit că ne-am potrivi. Adică amândoi eram necăsătoriți, deci, suficiente defecte în comun. Urăsc întâlnirile aranjate, le urăsc cu adevărat. Am fost doar de două ori la chestii de genul ăsta: odată, în adolescență, din curiozitate, și altă dată, din plictiseală.

Acum, eram obosită și dezorientată. Toate întâlnirile cu prietenii mei vechi ajungeau, inevitabil, la „*Ieși mai des*”, „*Nu ai de unde să știi...*”, „*Nu ai nimic de pierdut...*”, „*Mai bine să-ți pară rău că o faci decât să stai acasă...*” Sfaturi copy/paste din filmele difuzate duminica seara pe Acasă TV. Sfaturi care nu aveau nicio legătură cu mine și mă durea cumplit că prietenii mei nu văd asta.

Eu, chinuită de o trădare dureroasă, încercam, de niște luni bune, transformate în ani, să înțeleg cum poate să se termine atâta viață, într-o singură zi. Și cred că toți am fost pe cărările astea, când revezi, de mii de ori, aceleași slaiduri și nu mai știi unde a început minciuna și dacă a fost măcar ceva adevărat. Îmi trăiam perioada de jelire, de doliu. Știam că trebuie lăsat timp să treacă. Iar eu, trebuia să fiu lăsată în pace, făcea parte din vindecare. Durerea pierderii este reală, indiferent de vârstă, IQ, experiență în domeniul profesional sau anii petrecuți împreună. Știam că în timp, cu anii, trece. Înveți că unele întrebări nu au răspunsuri, iar cele care au, mai bine să nu (ți) le pui. Nu acum.

Și iată-mă, într-o mașină străină, în drum spre un străin.

La fiecare stop, mă gândeam să cobor și s-o iau la fugă pe sub turțuri, poate îmi cade unul în cap și o să pot motiva lipsa de la

întâlnirea atât de des amânată. Astfel, o să am o justificare solidă pentru toată lumea care încerca să mă scoată din casă. Atât voiam. Să mă mai lase un pic în pace. În liniște, în întuneric, în lumea flash-urilor, a amintirilor, a întrebărilor mele fără niciun răspuns.

Am coborât din taxi, în fața unei ceainării. Eu am propus să ne vedem acolo. Deși aveam chef de 26 shoturi de tequila, am zis să fac, totuși, o impresie „bună”. M-am uitat, ultima dată, cu speranță, în sus, spre țurțuri.

Nimic.

Intru.

Primul lucru bun care s-a întâmplat – mi s-au aburit ochelarii. Încă un minut m-am mai jucat de-a „*Eu nu-s aici*”. O singură masă era liberă – mă uitam pe deasupra ochelarilor, pentru că-mi era lene să-i scot, să-i șterg, să-i pun la loc. Și-n plus, mă gândeam, dacă străinul este „de pe altă planetă”, aș avea cu ce mă ocupa primele 5 minute.

Sună telefonul. El. Mă gândesc, cam cât noroc să am, ca să-mi spună că a uitat, a murit, i-a căzut un țurțure în cap?..

„*Dacă asta ești tu – Slavă Domnului – și ia un loc la 3 metri în fața ta, la geam. Văd că ai ochelarii aburiți.*”

Ah... Voce caldă. Se aude, într-adevăr, de la vreo 3 metri, dar și din telefon. Cuvinte moi, care intră în capul meu și se așează relaxat pe unde vor, făcând cuib, parcă, pentru multă vreme. Număr 3 pași, cu ochelarii aburiți pe nas, merg cu încredere spre voce, merg zâmbind spre zâmbet și-mi scot ochelarii când ajung. Zic și eu, ușurată, „*Slava Domnului*”, și întind mâna.

— *Irina.*

— *Mihai*, vocea caldă îmi strânge mâna și mă ajută să trag scaunul.

Zâmbim amândoi, jenați de momentul de tăcere, când în capul fiecăruia se băteau cuvintele și gândurile. Eu mă certam pentru timpul pierdut (personajul Mihai fusese adus prima dată în discuție, discret, cu un an în urmă. De vreo jumătate de an, cam de două ori pe lună, mă suna, iar eu inventam scuze idioate pentru a sta acasă). Mă dojeneam pentru ținuta neinspirată (pulovăr gri tras până sub bărbie, când în șifonier aveam atâtea rochii numai bune de pus

la o „ocazie”), pentru că nu m-am machiat, pentru că nu am mai fost de luni bune la cosmeticiană și coafeză, pentru kilogramele de înghețată, pentru că nu mă mai uitasem la un buletin de știri de o viață, și sigur Mihai o să mă întrebe ce părere am despre excluderea lui X din partidul Y.

Mă certam pentru atâta bunătate de timp pierdut...

Cât ne uitam în meniu, zâmbeam în continuare, amândoi, cochet și complice, cum fac doi oameni care nu au mai zâmbit demult.

Într-o zi de iarnă, la masa unui geam, într-o ceainărie cu pereți tapetați în verde, doi oameni aveau o primă întâlnire. Doi oameni care se vedeau prima dată, dar s-au îmbrăcat în aceleași culori. Doi oameni care au ales același ceai chinezesc de iasomie și miere în loc de zahăr. (În aceeași seară, mai târziu, după al patrulea shot de tequila, Mihai a recunoscut că habar nu avea ce să comande și a luat ce am luat și eu.)

— *În sfârșit, ne-am întâlnit. Am înțeles că ai un program foarte încărcat, a început Mihai.*

— *Îmi scriu teza de doctorat și fie scriu, fie sunt la bibliotecă, fie sunt „pe teren”... Tu cu ce te ocupi?*

— *Credeam că ți-a zis Dragoș, că suntem colegi la spital... Chiar zicea că vrei să vii la o consultație, cu durerile tale de spate.*

Să intru în pământ, de rușine, sau să clipesc des și repede, în timp ce-mi răsucesc o șuviță de păr pe deget? Evident, Dragoș mi-a zis că e colegul lui, „de treabă, singur și interesat”, doar că eu mi l-am imaginat cocoșat, într-o vestă veche de lână, cu ochelari de bunic cu dioptrii mari.

— *Durerile de spate le ai, probabil, de la scris și studiat. O să te consultăm, dacă o să fii cuminte. Și o să te învățăm cum să stai corect pe scaun.*

Deci, ce avem până acum? Înțelegător, protector, cu voce caldă, manierat, îngrijit. Ah, și drăguț. Un pic grizonat, cu mâini nici delicate, nici prea muncite. Emoționat, dar sigur pe el (la nu știu al cântulea shot de tequila mi-a zis că se simțea ca în clasa a 6-a, când i s-a îngroșat vocea și se rușina să vorbească, la școală).

Am stat în ceainărie vreo 6 ore, povestind despre nimicuri și *toturi*. Despre locuri și oameni, vise și ratări, cărți și filme, concerte și pictori, momente și destine.

Avea răbdare, mă privea încântat, urmărind fiecare gest și mușchi al feței (și el chiar știe anatomie!).

Ne-am mirat de lucrurile pe care le avem în comun, de locurile în care am fost în aceeași perioadă, de premierele la care am fost în același timp, de faptul că la ziua lui Dragoș nu am putut ajunge eu, iar la cea a Elenei nu a ajuns el. Ne-am mirat de pasiunea amândurora pentru Asia, pentru Haruki Murakami, pentru sushi și florile de cireș.

Și slavă Domnului, nu m-a întrebat ce cred despre excluderea lui X din partidul lui Y.

Când s-a întunecat afară, m-a întrebat dacă am planuri pentru mai târziu.

— *Nu, în seara asta, nu.*

Ha, este surprinzător cât de repede îți revii, după *orice tragedie*, cu textele și regulile esențiale. Nu refuz, nu par prea abordabilă și dau de înțeles că dacă nu se mișcă inteligent și repede, e u, p l a n u r i , pot să îmi fac o r i c â n d .

Dar, și în următoarea seară, și în celelalte, timp de 4 luni, am petrecut toate serile împreună. Și nopțile, și diminețile. Fără scheme, semnale și interpretări. Fără pauze și nedumeriri. Fără întrebări despre ce a făcut celălalt, până ne-am întâlnit la ceainărie.

La sfârșitul lui aprilie, am trecut pe la apartamentul meu, să iau câteva lucruri de vară, să plătesc întreținerea și să șterg praful de pe viața mea de până la Mihai. Am luat corespondența și am urcat la mine. Facturi, promoții, oferte, invitații, un plic... Deschid, curioasă, sperând că cineva îmi dă vești despre un exemplar vechi al unei cărți pe care îl căutam de-o groază de timp. Este în engleză, citesc pe diagonală, „Dear”.... „to inform”... „accepted”... „PHD Programme”... The University of Tokyo...

Tokyo. M-au acceptat. Cu bursă. Pe un an.

Cum îi spun lui Mihai?

Ce-mi plăcea cel mai mult la Mihai, era faptul că îi eram dragă și suficientă. Nu trebuia să mergem nu știu unde, cu nu știu cine, ca să nu știu ce. Cei mai fericiți eram acasă la noi, doar noi. Părinții lui erau în Germania, de foarte multă vreme. Tot acolo și-a făcut și Mihai rezidențiatul. În sfârșit, cineva își începea ziua cu mine, cu Rammstein și cafea proaspăt rășnită. Și era perfect.

Trebuia să plecăm în mai în Germania, să-i cunosc părinții, „dacă mă simt pregătită”.

Ce nu știam eu, era faptul că biletele au fost cumpărate din a treia zi de când ne cunoșteam. Că spitalul unde și-a făcut rezidențiatul i-a trimis 3 invitații la un concurs pe un post permanent. Că Mihai nu s-a mai dus la clinica particulară și nu a mai luat gărzi de noapte, doar ca să stea seara acasă, cu mine. Că îi era frică să nu mă sperii, să nu mă plictisesc, să nu îmi treacă... zâmbetul și liniștea din ochi.

Ce nu știa Mihai, era faptul că eu nu îmi puteam explica cum am trăit până la el. Cum credeam că știu și cunosc lucruri, care au prins viață, rost și sens doar alături de el. Cum băteam pe ascuns în lemnul canapelei, când el stătea cu capul în poala mea, căutând pe net filme vechi, iar eu mă uitam la Anna Olson, la TV, cum face minuni în bucătăria ei din Canada. Și mie îmi era frică să nu-i treacă...

Ce știam amândoi, era că ne este bine împreună și pentru asta nu trebuia să inițiem discuții oficiale cu tema „*Ce facem mai departe*”.

Dar când m-am văzut cu scrisoarea din Japonia în mână, m-am transformat în cea mai egoistă persoană de pe pământ. Aplicasem înainte de a-l întâlni, pentru că voiam să plec cât mai departe, într-un loc nou, care să nu mă cunoască, care să mă inspire, să mă îmbrățișeze și să mă îndrăgească. Gălăgios și aglomerat, ca să nu-mi mai aud gândurile și regretele. Tokyo era soluția ideală.

După două luni de așteptat vești, pe mail și la facultate, m-am liniștit, până am uitat.

Când am fost plecată un week-end, cu două săptămâni în urmă, am vorbit aproape non-stop cu Mihai la telefon. Acum, un an nu mi se mai părea imposibil de trăit departe de el. Sau da?.. Ah, dar ce

față ar face colegii... Dar cum ar arăta CV-ul meu după Japonia...
Dar câte posibilități și pârgii...

Dar Mihai?

M-am uitat în jurul meu. Era apartamentul meu, pe care-l iubeam enorm. Dar acum, părea atât de străin. M-am mutat la Mihai cu o periută de dinți, o pijama și un pulovăr, apoi cu o geantă, cu câteva umerase, cu tigaia mea specială pentru clătite. Când am trecut într-o seară să iau plapuma mea preferată, am știut că *plec de acasă*. Nu am închiriat apartamentul, nu l-am vândut, văzusem de prea multe ori „Sex and the city”.

A naibii film, că din cauza lui stau acum pe jos, gândind atât de repede.

Tresar. Eros Ramazzoti. Așa sună telefonul, când primesc sms-uri de la Mihai.

Ascund ca un școlar scrisoarea și citesc mesajul. Îmi scrie cu atâta dor și drag de fiecare dată, încât nu am șters niciodată niciun mesaj de la el. Le păstrez chiar și pe cele cu „5 minute”, „Da”, „Ghici”.

M-am ridicat, am strecurat în cartea *Un veac de singurătate* răspunsul celor din Japonia, s-o arăt cândva colegilor, am răspuns la mesaj și am plecat *acasă*.

*****

Această poveste de iarnă își găsește finalul fericit într-un oraș din Germania.

De pe terasa casei noastre se vede mult verde și albastru. Aerul e curat și proaspăt, iar noi – fericiți și împreună.

Niciodată nu e târziu, pentru nimic.

Toate întrebările cu „de ce” și „de ne-ce” au un singur răspuns: Când îl întâlnești pe omul tău, înțelegi de ce nu a mers cu alții.

Și... țurțurii nu cad atunci când vrem noi, ci când îi încălzește și topește soarele.

Podul de flori

Se întâmpla într-un compartiment al trenului de pe ruta Chișinău-București, în una din acele călătorii în care Rodica pleca din urbea ei adoptivă spre casă. În compartiment mai era, în afară de ea și de prietenul ei, un singur pasager, un domn mai în vârstă, cam la vreo cincizeci și cinci de ani. Era înalt și uscățiv, cu părul nins și ciufulit într-un fel care parcă te copleșea și te înduioșa în același timp. O aparentă dezordine a ținutei îi dădea un aer oarecum boem. Dacă te uitai la fața adânc ridată și decolorată, dar mai ales la ochii lipsiți de expresie, îți puteai da seama că era un ghinionist. Există oameni care sunt cu adevărat ghinioniști și aceasta se poate vedea cu ochiul liber. Li se citește în priviri, în gesturi, îi trădează haina și coafura. Acesta părea să fie înduioșător de ghinionist. Drăguț chiar. Bun. Ca pâinea caldă.

Pentru completarea imaginii, trebuie să adăugăm că pasagerul nostru era îmbrăcat într-un costum gri cam ponosit și cu o croială demodată, la care asortase perfect un geamantan. De fapt, o valiză de carton foarte mare și foarte veche, cu colțare de tablă nichelată și încinsă cu cele două clasice brăuri de lemn. Probabil nu mai călătorise de multă vreme și era o minune că supraviețuise atâtor ani și atâtor drumuri. Pasagerul cărase valiza aceea grea gâfâind și transpirând prin toți porii iar acum se chinuia să o mute de pe un loc pe altul, de parcă ar fi căutat soclul potrivit pentru o statuie. După ce o așeză pe toate locurile libere, făcând de fiecare dată un pas înapoi ca să vadă dacă îi plăcea cum arăta valiza pe tron, reveni la primul.

— *Tot aici parcă e mai bine!* exclamă el ca pentru sine.

Rodica avea să afle mai târziu în ce consta prețiozitatea acesteia, ce o făcea atât de importantă și care era motivul pentru care el îi căuta un loc cât mai comod, mai sigur și mai solemn.

— *Sunteți din Basarabia?* a întrebat domnul cu valiza, ștergându-și broboanele de transpirație de pe frunte.

— *Da, a răspuns Rodica, plecăm acasă de sărbători. Dar dumneavoastră?*

— *Și eu... Merg la Chișinău, tot cu ocazia sărbătorilor, la iubita mea. Vreau să-i fac un dar... A, nu, nu sunt din Basarabia. Dar sper că plec acasă. Așa simt.*

— *Ce frumos...!*

— *Da, am tot ezitat, dar până la urmă, m-am hotărât și cred că acum e cea mai potrivită ocazie să mă duc și s-o cer în căsătorie. Cred că ăsta e cel mai frumos dar pe care i-l pot face de sărbători, a continuat el sub privirea dilatată de mirare a Rodicăi. Oho, deci nu prea aveai de ce-i plânge de milă. Ghinionistul era pornit pe însurat.*

Nestingherit și neîntrebat a continuat să împărtășească vecinilor de compartiment povestea de dragoste pe care o trăia împreună cu iubita lui moldoveancă.

— *Ehehe, istoria s-a născut la Podul de Flori, atunci când mii de români de pe ambele maluri ale Prutului s-au întâlnit, înaripați de spiritul reunirii și al reînfrățirii. S-au adunat acolo purtați de valul de entuziasm care a trecut prin tot spațiul socialist, dornici de gustul fructului până atunci oprit.*

Deci, acolo... Acolo, în atmosfera aceea de exaltare, privirile lor s-au întâlnit și s-au îndrăgite pentru totdeauna.

El a revenit la București, ea s-a întors la Chișinău, dar niciunul nu a mai putut uita de celălalt.

— *Era în sălbăticia și provincialismul ei ceva care mi se părea și exotic și sexual, amintirea ei mă frământa și nu mă lăsa să adorm în nicio seară fără ca gândul să-mi zboare departe la ea...*

Ghinionistul a povestit cu lux de amănunte cum îi apăreau în minte chipul și formele trupului ei, îi răsuna în gând vocea ei care-i șoptea cu un dulce, i se părea lui, accent slav cuvinte și

expresii nemaiauzite. Felul ei de a fi, când interesată, când teatral-sentimentală, îi trezea acel ceva cu care nu se mai întâlnise de multă vreme și despre care credea sigur că e iubire. Era convins că și ea simțea la fel, din moment ce reușise să-l determine pe el, bărbat cu experiență, trecut prin viață, să se hotărască să-și lege definitiv viitorul de al ei.

— *Mda... Întotdeauna am fost curioasă să știu cum e cu relațiile acestea la distanță. Cum totuși? Cum a supraviețuit dragostea voastră?*

— *A supraviețuit! Grație unor foarte rare și întotdeauna prea scurte întâlniri și mai ales datorită unor lungi și nenumărate convorbiri telefonice în care ne-am descoperit, ne-am deschis unul față de celălalt și ne-am regăsit din ce în ce mai aproape. Așa au trecut anii până când iată că într-o zi am hotărât să plec la ea și, de sărbători, să o cer de nevastă.*

— *Probabil că ați pregătit și un plan, și un discurs pentru momentul în care o veți cere în căsătorie?* a îndrăznit Rodica.

— *Sigur că da! Știți, eu de fapt sunt inginer chimist, dar mai și pictez, a răspuns dintr-o dată timid și cald domnul cu valiza. Așa că i-am făcut un tablou. Știți de ce duc cu mine valiza asta atât de mare? Pentru că e singura în care a încăput tabloul. Și s-a uitat spre valiză cu un zâmbet pios, ca și când ar fi privit pântecul unei femei în care creștea copilul lui.*

...și a continuat să povestească vrute și nevrute, aparent fără legătură cu întrebarea Rodicăi. Spunea că a suferit recent o luxație la piciorul drept, că a ajuns la doctor și că acela i-a spus să stea mai mult timp în pat și i-a interzis să ridice greutatea. Dar el nu putea respecta asta, el trebuia să care valiza, chiar dacă era tare grea, pentru că acolo era neprețuitul cadou pe care-l ducea miresei inimii lui...

În acest moment al melodramei intră în scenă însoțitoarea de tren și ceru să i se prezinte biletele și pașapoartele pentru a completa datele în lista pentru grăniceri. În timp ce Rodica și prietenul ei își căutau pașapoartele, domnul cu valiza rămânea nemișcat, cu privirea fixată undeva sus înspre etajera de bagaje pe care trona bătrâna valiză și anunț senin, de parcă s-ar fi aflat în transă:

— *Eu mi-am uitat pașaportul acasă.*

A urmat un fel de moment de reculegere, o tăcere analitică, după care a izbucnit un torent de propuneri, menite să soluționeze această situație neplăcută. Toată lumea încerca să găsească soluții ca să salveze mirele-ghinionist. Însoțitoarea de bord, probabil mai experimentată și care o mai fi avut astfel de pasageri ghinionști, i-a zis:

— *Sunați pe cineva la București, o rudă sau un cunoscut care are mașină și care v-ar putea aduce pașaportul la Buzău. Vom ajunge în gara de acolo cam peste o oră.*

Dar domnul cu valiza, care probabil făcea paralela cu Europa de Vest, a hotărât că lipsa pașaportului nu era o mare problemă.

— *Nu, e prea complicat, rezolv eu asta cu grănicerii. Imposibil să nu mă ajute, plătesc cât trebuie!* spunea el categoric.

Degeaba încercau cei doi vecini de compartiment să-l convingă că așa ceva e imposibil și că era contra-cronometru, că dacă mai așteaptă, s-ar putea ca rudele de la București să nu mai reușească să ajungă trenul la Buzău.

— *Nu, domnule, spunea el hotărât, am bani, plătesc pe oricine e nevoie ca să mă lase să merg așa. Eu trebuie să ajung la Chișinău! Eu mă însor!*

Rodica a încercat să-i mai explice o dată că va trebui să se legitimizeze în fața grănicerilor și vameșilor români și moldoveni și că niciunii nu-i vor permite să treacă frontiera fără pașaport. Abia după ce însoțitoarea de vagon a revenit și i-a confirmat răspicat faptul că nu va fi posibilă trecerea frontierei decât cu prezentarea pașaportului, domnul cu valiza și-a schimbat hotărârea. A fost de acord ca Rodica să-l sune pe fiul lui la București și să-i explice unde se afla pașaportul. De la celularul ei bineînțeles, pentru că el nu avea telefon. Parcă unui domn cu un tablou într-o valiză arhaică îi mai trebuia și celular?

Era ca într-o piesă de teatru. Toți stăteau cu sufletul la gură. În așteptare. Părea că în afară de personajul principal toată lumea își făcea griji, se agita, pasagerii din celelalte compartimente care aflaseră despre neobișnuita întâmplare treceau curioși pe la ușa compartimentului în care el, mirele-ghinionist, fixa cu o privire

consternată prețioasa valiză. Însoțitoarea de tren întreba nervoasă dacă să-l treacă sau nu pe listele pentru grăniceri... La un moment dat tensiunea l-a învins pe domnul cu valiza care a devenit din ce în ce mai agitat. Panica îl copleșea pe măsură ce realiza la adevărata dimensiune cruzimea nenorocului său. După convorbirea cu Rodica, fiul, care din spusele tatălui avea o mașină foarte bună, a confirmat că va încerca să ajungă trenul în timp util.

Deznodământului nu a întârziat să lovească vagonul cu sunetul strident al telefonului Rodicăi. Fiul domnului cu valiza anunța că la ieșirea din București a fost implicat într-un accident rutier și că starea mașinii făcea imposibilă continuarea cursei.

Mirele a coborât la Buzău ca să se întoarcă la București împreună cu valiza și cu visul neîmplinit de a-i cere mâna iubitei sale în seara de Crăciun.

Ghinion sau soartă. Comedie sau dramă. Nu știe nimeni. Dar cele două maluri ale Prutului au rămas și de această dată două linii paralele cărora nu le este dat să se unească decât printr-un pod imaginar de flori.

Altfel

De ce scriu despre el?

Nu m-a ținut niciodată de mână, nu m-a privit cum am aflat mai târziu că pot fi privite femeile, nu mi-a cerut niciodată nimic. Nu m-a sunat, nu m-a condus acasă, nu m-a întrebat când o să mai vin în vacanță. Cred că de tot, ne-am întâlnit de vreo șapte ori.

Dar îi țin minte fața, trăsăturile, fruntea, părul, felul în care zâmbea, mersul, tăcerea, liniștea care-l cuprindea când își aprindea țigara.

Am uitat cum tăceau oameni cu care, peste ani, am vrut să fac casă, copii și masă. Am uitat atâtea întâmplări și dorințe puse în noaptea de revelion, dar pe el îl țin minte perfect. Mi s-a întipărit pur și simplu, undeva în creier, în conștient sau subconștient. Pentru mai târziu, probabil...

Era mai mare decât mine. Cu vreo 4-5 ani. Nu știu ce făcea ziua, dar seara lucra ca barman. Eu aveam 16 ani. Arătam de 18, gândeam ca la 10 și eram extrem de timidă. El era „mare”. Avea banii lui, părea să le știe pe toate, avea îndemânare, părea tot timpul sigur de ceea ce spune, ce face și unde se duce.

Avea o cicatrice pe față – probabil, așa l-am reținut atât de bine –, dar asta nu-l făcea nici fioros, nici respingător. Avea ochi blânzi, calzi, albaștri. Vorbea rar, dar de fiecare dată când trebuia luată o decizie sau dată cuiva dreptatea, băieții îl rugau pe el s-o facă. Era mai mare de ani, e adevărat, dar nu avea nici liceul terminat, nici o figură impunătoare, nici vreo legendă în spate. Era scund, destul de slab. Niciodată nu am înțeles cum și-a construit reputația și și-a câștigat respectul printre băieții din cartier.

Fuma. Avea mâinile muncite, hainele tot timpul curate. Purta foarte mult negru. De sărbători, purta un sacou care-i era un pic cam mare. Era respectuos cu oamenii, mai ales cu femeile.

Acum îmi dau seama că era privit altfel de către femeile mai în vârstă decât noi, tocmai pentru amestecul ăsta de copil/bărbat, dur/blând, aici/în altă parte.

Când vorbea, se făcea liniște. Uneori, vorbea tăios, scurt, pe de-a dreptul. Nu mă speria, rămâneam hipnotizată de puterea cuvintelor lui. Alteori, te putea mângâia cu un singur cuvânt. Spus de el, suna cu totul altfel „*Puștoaico, să iei mâine un 10*”.

Am fost odată în barul în care lucra. Aveam emoții cumplite. Chiulisem pentru prima dată de la școală, aveam bani doar de o cafea și două țigări la bucată. Îl cunoșteam puțin, tot timpul când stăteam seara cu băieții din curte, după ore, iar el pleca spre muncă, se oprea, dădeau mâna, schimbau câteva vorbe, mai făcea uneori și glume. Nu am vorbit niciodată doar noi doi.

În ziua în care am considerat că sunt *mare* și pot să mă revolt și eu în familie și-n casă, în loc să mă duc la școală, am mers cu prietena mea în bar. Nu știam ce fac oamenii în baruri și cum trebuie să ne comportăm. Era semiîntuneric, muzică în surdină, totul arăta ca-n filme. Sașa era la bar. Ne-a salutat. Nu știam dacă m-a recunoscut sau doar și-a salutat clientele nou-întrate.

Ne-am așezat la masă, ne-am aprins câte o țigară, încercând să ne purtăm normal. Mă simțeam extraordinar. Aveam un sentiment fantastic, să știi că în loc de orele plictisitoare de chimie și biologie, eu am ales să merg într-un bar. Mi-am lăsat capul pe spătarul scaunului, am pus picior peste picior și i-am zâmbit lui Sașa. A venit la masă, fără meniu și ne-a întrebat ce vrem să comandăm.

— *Două cafele, te rog.*

Cred că-l asociez pe Sașa cu ieșirea mea din copilărie. A fost primul băiat care nu m-a tratat ca pe o fată timidă, care arăta de 18, dar se simțea ca la 10 ani. Poate că a fost primul băiat care a văzut că înăuntrul meu e o lume întregă, care nu știa cum să iasă din corp, din cap și din inimă. Poate că a fost primul băiat care a înțeles că

înăuntru meu se juca o altă piesă de teatru în fiecare seară, înainte de somn.

Ne-a adus două cafele, și acum îi țin minte gustul și aroma, o ciocolată mare, nemțească, amară, și un pachet de țigări mentolate. Cele mai scumpe din câte văzusem eu până atunci. Am ridicat privirea, încurcată.

— *Din partea mea*, a zis, și mi-a făcut cu ochiul. *Știu că ai luat ieri 10 la matematică.*

A fost o adevărată sărbătoare în acea după-amiază. Fumam (pufăiam în cel mai caraghios mod posibil, de fapt), gesticulam (ca-n serialul Beverly Hills, care era la mare modă atunci), râdeam cu prietena mea, vorbind despre lucruri atât de importante pentru vremurile de la 16 ani. Într-o zi de școală, noi ne trăiam prima noastră revoluție.

Peste vreo lună, într-o seară, când eram cu băieții mei, Sașa a stat mai mult cu noi. S-a mutat să lucreze într-un club de noapte și ne-a zis că ne așteaptă acolo. La 16 ani nici nu se punea problema să-mi cer voie să vin acasă mai târziu de ora zece seara, așa că doar mi-am imaginat cât de frumos poate fi într-un club, dacă ziua, într-un bar, e atât de bine.

Nu știu cât de întâmplător ne-am mai întâlnit. În curtea școlii mele, înainte de ore; în fața scării, seara; în stație, dimineața. Doar de câteva ori.

Într-o sâmbătă seară, un prieten de-al nostru a venit abătut.

— L-au arestat pe fratele lui Sașa. Hai la el.

În acei ani, mergeam în vizită fără să anunțăm. Nu aveam telefoane mobile, iar cartierul nostru era atât de mic, încât până să-mi dau seama dacă se cuvine să deranjăm oamenii sau nu, eram deja în bucătăria lui Sașa, care nu era acasă. Ne-a deschis mama lui și ne-a făcut semn să mergem după ea, în bucătărie. A dat focul mai încet la aragaz și, în tăcere, a turnat în pahare alcool, iar noi, solidari, l-am dat peste cap. Cred că era vișinată făcută în casă, și

pentru că era iarnă și caloriferele noastre – un pic călâi, iar noi veneam de afară, nici nu am simțit tăria băuturii.

— Asta e viața. Nu vă îngrijorați, nu vă întristați. Mai devreme sau mai târziu, oricum se întâmplă. Fiți atenți la ce vedeți că se întâmplă în jurul vostru și nu repetați greșelile altora. Nici Sașa nu are școală, dar măcar am noroc de el, e cuminte. Nici ăsta mai mare nu e rău, dar anturajul, nevoile... Asta e, o să așteptăm judecata.

Sașa tocmai intrase în casă. Ne-a privit mirat, s-a apropiat de maică-sa, care amesteca cu o lingură lungă de lemn în oala de pe aragaz, a îmbrățișat-o, protector și tandru, iar ea l-a sărutat pe frunte. Se vedea că au lipsuri mari, nu mai intrasem în case fără linoleum, parchet, gresie sau faianță, dar, totodată, era o casă atât de călduroasă, atât de primitoare, era atâta armonie și înțelegere între Sașa și mama lui, încât am căzut pe gânduri. Nu înțelegeam de ce nu a terminat el liceul, cum de nu-l dojenește mama pentru asta, de ce-l lasă să lucreze într-un club de noapte, de ce nu e doborâtă de vestea arestării fiului mai mare. Aveam o groază de întrebări în cap, care nu m-au lăsat să adorm în acea seară.

Sașa, un pic jenat de conjunctură, de casa sărăcăcioasă, dar emoționat de gestul nostru de susținere, a ridicat capacul de pe oală și ne-a zis:

— Aveți noroc, ne ajunge la toată lumea.

Evident, instantaneu ne-am ridicat să plecăm, dar mama lui Sașa ne-a turnat iarăși vișină în pahare și ne-a făcut semn să stăm jos.

După masă, Sașa ne-a făcut cafea, am stat toți la povești și istorii, iar mama lui ne-a ascultat pe toți, pe rând, dându-ne sfaturi, încurajându-ne, glumind cu noi. Avea momente în care privea abătută spre geam, îmi era clar că își face griji pentru băieții ei, dar își revenea în câteva secunde, scuturându-și parcă gândurile grele din cap.

Pentru noi, a fost o seară perfectă. A fost ziua în care am văzut lucrurile *altfel*. Sau poate a fost prima dată când le-am văzut așa cum sunt? Am stat cu *altfel* de oameni. Cu *altfel* de probleme, cu *altfel* de gesturi, cu *altfel* de priorități. Probabil, din acea seară nu am mai gândit ca la 10 ani.

Pe Sașa l-am mai văzut o singură dată. A venit la noi la liceu, la Balul de absolvire. Mi-a adus un imens buchet de trandafiri, de care nu primise nici măcar diriginta, uluind, astfel, toate fetele din clasă. Mi-a zis că sunt foarte drăguță, deși nu era adevărat, din cauza unor erori de comunicare cu o coafeză apatică, și mi-a șoptit că „poate dansăm mai târziu”. Nu am dansat, nu mai țin minte de ce...

De ce scriu despre el...

Pentru că ne-am reîntâlnit acum, după 20 de ani, absolut întâmplător. Când ni s-au întâlnit privirile, am tresărit. Este atât de *altfel* să revezi chipul cuiva care ți s-a întipărit undeva în creier, în conștient sau subconștient. *Pentru mai târziu, probabil...* Este atât de *altfel* să vezi cum îți zâmbeste cineva care te știe de demult, și să roșești, când îți dai seama că-l privești *altfel* pe acest copil/bărbat, dur/blând, care-i aici și-n altă parte.

Cicatricea de pe față i s-a amestecat cu câteva riduri, are aceleași trăsături, aceeași frunte, același păr, același fel de a zâmbi, același mers, aceeași tăcere, și-l cuprinde aceeași liniște, când fumează.

Au trecut atâtea ani peste noi... Am tăcut cu oameni cu care am vrut să fac casă, copii și masă, am trăit atâtea întâmplări, mi-am pus atâtea dorințe în noaptea de revelion... dar acum, stau în fața lui Sașa și simt cum am, din nou, o întreagă lume înăuntru, care vrea să iasă din corp, din cap și din inimă.

Sașa... Mă privește *altfel*. Exact cum un bărbat trebuie să privească o femeie. La 15, 20, 35, 45 sau 80 de ani.

Snobism

Spuneți drept, vouă nu vi se pare că jucăm cu toții într-o piesă de teatru, că trăim într-o lume care s-a transformat într-o adevărată paradă, legală și acceptată, a travestiților?

Oamenii vor să pară ceea ce de fapt nu sunt. Fiecare se pricepe cel mai bine la ce face celălalt. Astfel, microbiștii se pricep la fotbal mai bine decât jucătorii înșiși; babele, la medicină, mai ceva decât doctorii; mahalagii critică mai dur decât analiștii politici.

Și contradicțiile comportamentale sau substituirea de calități ar putea continua la nesfârșit.

Prostul își impune să tacă foarte arogant și mândru, privindu-i pe toți un pic mai de sus în așa fel încât, crede el, nimeni să nu priceapă că el este pur și simplu prost și că de acolo îi vine muțenia și fudulia.

Un bărbat, care nu prea are succes la femei, vorbește mai ales despre aventurile sale amoroase, trecute și viitoare, lăsând să se înțeleagă faptul că el a avut sute de femei și că cel puțin tot atâtea stau acum la coadă, așteptând să fie trecute pe lista lui casanoviană. Și în timp ce povestește cu aplomb, tu înțelegi că pentru el strugurii sunt de fapt acri.

O femeie care, în realitate, lucrează la negru peste hotare, atunci când vine în sat își face o manichiură stridentă și își etalează exagerat manierele de cucoană ca s-o invidieze vecinele pentru imaginara ei bunăstare. Astfel, suratele, chiar dacă sunt învățătoare în sat, indiscutabil mai cultivate decât ea, încep să se simtă inferioare, vorbesc cu ea împiedicându-se și o admiră pentru faptul că a cres-

cut atât de mult de când locuiește într-o altă civilizație. Iar dacă cineva îndrăznește să facă vreo aluzie la adevărata ei ocupație, ea devine pe loc roșie de supărare pentru că întotdeauna, vorba lui nenea Iancu, mitocanul se naște jiguit.

***

Avionul, ca o uriașă pasăre de gheață, își săpa gălăgios calea în cerul de deasupra orașului care se întindea din ce în ce mai jos în abisul împietrit de frig, pe cele două maluri ale Dunării. Aveam impresia că încerca să croiască încă un râu, acolo sus, în nori. Eram atât de mândră că îmi trecuse prin cap o asemenea metaforă, încât frica de înălțime a încetat să mă mai sufoce.

— *Of, am zburat de-o mie de ori cu avionu' da' chiar iaca așa să mă scuture n-am mai pățat*, a spus una dintre vecinele mele de alături, trezindu-mă brutal și foarte pământesc din imaginația mea aeriană.

— *Da, o susținea prietena ei, și eu am zburat de-o grămadă de ori, da' un avion așa de-aiurea n-am mai văst*.

Am avut impresia că ridicau ostentativ vocea atunci când spuneau că au zburat de multe ori, ca nu cumva să creadă vreunul dintre pasageri că ele ar fi făcut asta pentru prima oară. Nu știu dacă avea cineva chef să le asculte, dar pe mine mă amuza faptul că țineau cu tot dinadinsul să dea importanță acestei călătorii cu avionul și pronunțau orice propoziție legată de acest subiect cu alt ton, mai înalt și mai apăsat decât cel cu care pălăvrăgeau între ele:

— *Of, ce-am vrut să-ț' spun... asta, cum îi zice... Doamne, cu Italia asta, așa-ni vine de greu... asta... cum se spune... Ei, mă duc acasă și nu știu cum o să mă-nțăleg cu neamurile. Dau să spun o vorbă și-ni vine s-o spun în italiană*.

— *Ei, crezi că eu nu te-nțăleg? Și la mine iaca-i fix așa. Dacă tăți ziulică vorbesc numa-n italiană...*

Oare câtă italiană trebuie să vorbești, m-am gândit, ca să poți uita româna, limba în care ai gângurit la sânul mamei, limba în care ai învățat, ai iubit, ai lucrat, într-un cuvânt, limba pe care o

vorbești de-o viață? Lăsând la o parte faptul că două limbi mai gemene decât italiana și româna nici nu știu dacă găsești, mi-am amintit, zâmbind, bancul cu moldoveanul care, revenit din Italia, le povestea celor din sat despre ceea ce l-a impresionat mai mult acolo. Se minuna ce țară frumoasă au italienii, cât de buni gospodari sunt, ce bucate gustoase știu să gătească. Dar cel mai important lucru pe care ținea el cu tot dinadinsul să-l audă cumetrii din sat era că i-a fost foarte greu să se înțeleagă cu italienii pentru că ei tare rău mai vorbesc românește...

Și dacă veni vorba de bucate, trebuie să vă mai spun că atunci când stewardesele și-au făcut apariția răspândind arome îmbietoare de cafea și de pâine proaspătă din containerele lor mobile, fetele noastre au afișat o superioritate de invidiat:

— *Eu n-a-s mănânc*, a decretat una dintre ele.

— *Da' poate vedem ce ne dau și măcar gustăm o leacă?* a îndrăznit să răspundă timid cealaltă.

— *Tu fă cum vrei. Dar eu nișiodată nu mănânc în avion*, a venit replica tăioasă, spusă bineînțeles cu voce tare și pe un ton care nu admitea nicio împotrivire.

Îmi era milă de ele. Izul cald de mâncare și de cafea se răspândește în tot avionul și bănuiam că cel puțin una dintre ele înghițea în sec. Și parcă pentru a-mi confirma bănuiala, după ce s-a terminat servitul mesei și al băuturilor, n-au mai rezistat, au chemat însoțitoarea de bord și au cerut câte un pahar de vin roșu și cafea. Asta ca să ne arate, probabil, cât de nonconformiste pot fi ele. Iar din dorința lor evidentă de a părea doamne „văzute și umblate” rezulta mai degrabă ceva penibil decât noblețe.

— *Tu crezi că au aici tualet?* a întrebat una dintre fetele care a zburat nu o dată cu avionul.

— *Nu știu, dragă, trebuia să întrebăm când am intrat!* a răspuns cealaltă în timp ce-i făcea stewardesei semn, de parcă ar fi chemat o chelneriță.

Ei, mă rog, m-am gândit eu, se întâmplă ca până și cei care călătoresc așa des cu avionul să uite că deasupra locului fiecărui pasager se află un buton pe care trebuie doar să-l apeși, dacă ai

nevoie de ceva. Conversația cu însoțitoarea de bord s-a desfășurat suspect de discret și silențios, dar am ghicit că a fost vorba despre toaletă după răspunsul pe care l-au primit de la aceasta, însoțit de un gest expresiv cu mâna care țintea partea din față a avionului...

După câteva tentative insistente de a deschide ușa cabinei pilotului, vecina noastră, enervată că nu reușea să intre, s-a încumetat să tragă și de mânerul ușii de alături. O expresie de triumf și satisfacție i-a luminat fața la vederea interiorului pe care și-l dorea atât de mult și doar atunci am văzut pentru prima oară un zâmbet pe fața ei importantă până atunci.

Totuși, ce bine ne stă nouă, oamenilor, când zâmbim, m-am gândit. Și mă întrebam de ce ai noștri preferă să-și afișeze mai tot timpul fețele crispate... Probabil că aceasta e un fel de autoapărare sau poate cred că dacă zâmbești poți părea slab. Oare oamenii, concetățenii noștri, vor să pară puternici, preferând să arate o seriozitate ostentativă, uneori goală și nemotivată, în locul unei bunăvoințe condescendente? Păcat, pentru că de multe ori le-ar sta mai bine și ar fi mult mai bine priviți dacă în țările prin care îi aruncă destinul ar învăța să arboreze mai des câte un zâmbet...

Și în timp ce eu îmi închipuiam ce frumos ar fi să ne trezim dimineața într-o lume de zâmbete, s-a auzit vocea comandantului care anunța că în cincisprezece minute avionul va ateriza la Chișinău – adică în Moldova noastră cea atât de puțin zâmbitoare.

— *Nakonetz-to*, a răbufnit una dintre vecinele mele, *amuș a-s mâncăm...*

***

Nu vi se pare că jucăm cu toții într-o piesă de teatru, că trăim într-o lume care s-a transformat într-o adevărată paradă, legală și acceptată, a travestiților? Secretara sau funcționarul de rang inferior se comportă cu semenii de parcă ar fi patroni sau directori, chiar pretinzând să fie tratați în consecință, își dau importanță ca și când pe umerii lor ar apăsa toată greutatea Universului, dându-ți impresia că dacă ei n-ar fi, nimic n-ar fi.

Vânzătoarea dintr-un magazin de lux se uită de sus la cumpărătorii care admiră marfa exclusivistă, dând impresia că ea e de fapt miliardară, dar stă la tejghea doar așa, de plăcere, ca să nu stea acasă, unde oricum are lucruri mai de valoare decât cele pe care le vinde.

Băieții scunzi și complexați își depărtează mâinile de corp și abordează un mers de urs, apăsător, cu pașii largi și cu picioarele crăcănate, așa ca să pară că au mușchi atât de mari încât îi împiedică să lipească brațele de corp. Mai mult decât atât, tot ei își cumpără mașini enorme, la volanul cărora nici nu-i vezi bine și din care când coboară, faptul că sunt scunzi bate și mai tare la ochi.

Fetele de purtări ușoare arborează mine serioase și debitează, cu un aer de parcă ar deține cheia adevărului absolut, cele trei fraze pe care le-au învățat pe de rost și pe care le spun la locul sau nelocul lor schițând o profundă inocență și pufnind a dispreț față de toți „profanii” din jur.

Maneliștii vor să pară intelectuali și pentru asta se îmbracă în permanență în costume exagerat de elegante, din stofă lucioasă și își pun ochelari fini, de nobili, fără a avea vreo indicație medicală.

Persoane care n-au citit în viața lor o carte, în afară poate de cea de telefon sau cea de bucate, se fotografiază nonșalant, ținând stângaci în mâini, oarecum prea sus, cărți deschise. Astfel, cred ei, pot fi siguri că părerile le vor fi luate în considerare și că așa spulberă orice doză de neîncredere a celor care ar fi putut pune la îndoială cultura lor generală.

La fel, cei care își cumpără mobilier la prețuri exorbitante, își umplu bibliotecile cu enciclopedii pe care nu le vor răsfoi niciodată, dar pe care musafirii le vor admira și în mod sigur îi vor privi mai cu respect.

Cei care nu fac diferența între pictura în ulei și acuarelă, între portret și natura moartă, între paleta rece și cea caldă, își împânzesc casele cu tablouri pe care le asortează la nuanța pereților. Dacă o lucrare se potrivește cu tapetul din sufragerie, merită toți banii.

Țăranii, când vor să fie importanți, caută să se comporte ca orașenii, neștiind că demnitatea civilizației rurale e net superioară

cele de mahala de tip urban. În replică, proaspeții orășeni cumpără pâine neagră, de tărâțe, nu pentru că le place, ci pentru că așa e la modă, chiar dacă ei au venit la oraș „sa mănânce o pâine albă”.

Totuși, situația încă nu e disperată. Pilonii de încredere și de siguranță în această lume prea versatilă încă există, chiar dacă au rămas extrem de puțini. Aceștia sunt cărturarii enciclopediști, cei cu educație clasică, „de modă veche”, pentru care brand-uri nu sunt Armani, Ferrari sau Cartier, ci Michelangelo, Seneca, Dostoievski, Bach sau Sfântul apostol Pavel. Aceștia sunt oamenii pentru care explozia informațională actuală înseamnă doar un mod de pervertire a adevăratelor valori și publicitate pentru false modele. Aceștia sunt cei care ne dau speranța că într-o zi lucrurile vor reveni la normal și că fiecare semen de-al nostru își va cunoaște și respecta lungul nasului și că va face lucrurile la care se pricepe el mai bine.

Astăzi, ignoranța și lipsa de repere reale, absența unei educații primare solide și greutatea unei existențe de cele mai multe ori fără sorți de izbândă îi fac pe oameni să se deghizeze, uneori chiar fără să-și dea seama. Astăzi frustrările și avalanșa de nou, de monden, globalizarea comercială și culturală îi determină să se refugieze, poate involuntar, într-o lume virtuală, paralelă cu realitatea concretă, în care își imaginează că sunt ceea ce de fapt nu vor fi niciodată. Și mă tem că așa ajungem să asistăm, fără să băgăm măcar de seamă, în calitate de spectatori minoritari la o paradă generală a travestițiilor...

Ela și Denis

— *El chiar există, veniți, veniți!* alerga secretara șefului „cel mare” prin birouri, arătând spre geam.

Speriată, mai mult curioasă, majoritatea oamenilor de prin birouri s-a îndreptat spre ferestrele mari, disperată să vadă *cine* există cu adevărat.

Un bărbat înalt, brunet, cu fața severă și privirea blândă și Ela – vicepreședinta companiei, stăteau îmbrățișați de vreo 10 minute. Pe zăpadă era un buchet de flori – multe flori de primăvară, legate simplu cu o dantelă albă.

— *De unde știi că e „chiar el”?* a întrebat S. de la HR?

— *Nu am reușit să vă anunț de la început. Eram în biroul șefului, erau toți asociații, le aranjam mapele de prezentare și a intrat acest domn elegant, cu florile în mână. Ela a rămas încremenită, el s-a prezentat, Denis și nu mai știu cum, și a învoit-o pe Ela, ca la școală „doar 10 minute”. Vorbește ciudat, ca-n romane – a zis ceva de genul „într-o problemă care nu suportă amânare”. Chiar părea ceva important, pentru că șeful i-a făcut Elei semn să iasă, iar ea nu se putea mișca din loc. Se uita la Denis ăsta și Denis ăsta la ea. Domnul F. s-a ridicat, a luat-o de mână și a împins-o spre ușă. I-a zis că trebuie să prindă avionul spre New York și „time is money”. Vă imaginați? Nu a țipat, nu a concediat-o, a condus-o personal spre prințul ăsta cu flori în brațe. De parcă știa de la început întreaga poveste. Apoi a zâmbit, și-a aprins pipa și a zis că sunt pregătiți să începă ședința. Când am ieșit din sala de conferințe, ăștia doi stăteau muși și doar se priveau. A trebuit să mă duc la locul meu, suna telefonul... Nu-i vedeam, dar*

peste un timp, am auzit-o pe Ela plângând și el îi tot repeta „Gata. Gata.” De 10 minute au ieșit afară și așa și stau îmbrățișați. Am dus cafelele în sala de conferințe. Domnul F. e atât de straniu – ascultă absent, fumează și din când în când se uită pe geam.

— *Vedeți, și voi spuneți că ea-și trimite singură flori în fiecare lună pe data de 8.*

— *Au un noroc unele..., aproape a scrâșnit din dinți A. de la Financiar.*

— *Dar cine e Denis ăsta?* a întrebat stagiarul de la IT.

****

Denis venea direct de la aeroport. Are 41 de ani și este neurochirurg în Viena. În acea dimineață a înțeles că nu va putea trăi fără Ela, a ieșit din operație și s-a dus direct la aeroport. Nu e un romantic, ba chiar e căsătorit cu altă femeie. O iubește pe Ela de vreo 20 de ani, dar până în acea iarnă a tot amânat gândurile despre ea.

****

Ela e mai mică cu 7 ani decât el, este sora celui mai bun prieten al său din România, Marius. O știa de când s-a născut, crescuseră împreună. A început s-o observe într-o seară, cu mulți ani în urmă, când stăteau toți trei pe canapea, mâncând înghețată și discutând despre Oscaruri, filme, merite și talente. Și-a dat seama că Ela a crescut, arată altfel, gândește singură și tot ce spune, lui Denis îi sună extrem de familiar. Ela se purta cu Denis de parcă și el era fratele ei. Ba chiar de o bună bucată de timp, mai mult îi încredința lui, decât lui Marius, gândurile și secretele sale. El avea timp și răbdare cu ea.

Într-o seară, s-au dus să vadă un film împreună. De obicei, mergeau pe jos până acasă și vorbeau despre film, personaje și scenariu. Ela era drăguță, dar nu arăta ca fetele din anturajul lui Denis. Avea, totuși, ceva în ea – un amestec de inocență, simț al umorului, intuiție, inteligență – care-l făceau să se simtă foarte confortabil cu ea. Râdeau foarte mult împreună. În seara cu filmul,

Ela a ieșit plângând, deși nu văzuseră un film sensibil, a cerut o țigară și a tăcut până acasă. Vreo săptămână s-a purtat ciudat, evitând întâlnirile cu el, apoi a plecat în vacanță. Când s-a întors, s-a purtat de parcă nu a existat niciun film, nicio țigară, nicio abatere de la *normal*.

Denis a încercat să afle ce s-a întâmplat cu ea în timpul filmului, dar a renunțat, între timp, punându-i toanele pe seama pubertății. Deh, 16 ani.

****

După câțiva ani, au fost toți trei la mare. A fost exact ca-n perioada copilăriei, cu discuții până dimineață, bătaii cu perne, plimbări și competiții. Au închiriat un apartament cu o terasă superbă, cu vedere la mare. În fiecare dimineață, Ela prăjea pâine, punea măslina într-un bol, tăia legume și-i trezea pe băieți. Cât puneă Denis de cafea (nu încredința nimănui acest ritual important pentru el), ea făcea omleta. Apoi Marius spăla vasele și în jumătate de oră erau la plajă.

Fiecare a avut nevoie de acea vacanță. Marius fusese părăsit de logodnică, Denis era dezamăgit de tot ce i se întâmpla (și mai ales nu), Ela tocmai plecase de la iubitul ei, spre marea dezamăgire a părinților, așa că, pauza de oraș, reproșuri, lămuriri, așteptări și nervi, a fost mai mult decât binevenită pentru toți trei.

După o săptămână, au hotărât să-și prelungească vacanța.

„Hai în deltă”, a propus Denis și într-un sfert de oră erau deja în mașină. Aveau un fel de grafic – conduceau pe rând și fiecare avea dreptul să pună *muzica sa* timp de două ore. În deltă, Marius a devenit mai ursuz. Dormea mult, uneori citea sau rezolva rebusuri. În dimineața în care se înțeleseseră să meargă cu barca pe un braț al Dunării, el a preferat să rămână în camera de hotel.

Ela și Denis nu mai fuseseră singuri din ziua în care Ela a plâns și a fumat după filmul de la Patria.

Încercau să se poarte la fel, deși ei i se părea că Denis o privește altfel, iar Denis era foarte atent cu tot ce-i spunea, ca să nu o supere. Și chiar o privea altfel.

— *Nici acum nu porți pălării?* a întrebat Denis, știind cât îi displăceau Elei pălăriile în copilărie.

— *Nici acum*, a zâmbit Ela. *Vai, te-ai înroșit pe spate, întoarce-te să te dau cu cremă, am uitat că am cremă în geantă.*

Îi știa fiecare mușchi, știa unde se gădila, care e punctul dintre vertebre ce-l doare, îi știa alunița de pe umăr, semnul de la o bătaie veche, brațele puternice... Îl cunoștea atât de bine – corp, suflet, minte. Știa tot ce vrea, tot ce poate.

Când au ajuns într-un loc sălbatic, acoperit de nuferi plutitori, Denis a oprit motorul, a rupt unul și i l-a dat Elei.

Și-a controlat fiecare gest, aproape că nu a privit-o în ochi și nu i-a spus niciun cuvânt. Putea să glumească, putea să-i mulțumească pentru omlete, vacanță, companie. Dar nu era doar atât. A vrut ca Ela să aibă un nufăr cules de el. Nu știa de ce, de când și, mai ales, dacă Ela vrea acel nufăr. Ela a zâmbit, s-a uitat copilărește la el și la nufăr și i-a mulțumit.

****

Marius îi aștepta pe ponton. Se plictisise o zi fără ei. Au mâncat în liniște, au băut vin și au ieșit la plimbare. Ela ba alerga înainte, ba îi puneă să tacă, „*să asculte sunetul nopții*”, ba i-a dus într-un câmp deschis și i-a pus să se întindă pe jos ca să privească cerul. Denis râdea de fiecare dată și o urmărea, aprins, cu privirea.

— *Ela, cred că ai stat cam mult la soare. Denis, parcă trebuia să ai grijă de sora mea mai mică*, l-a privit scurt Marius, punând accente grave pe „sora” și „mică”.

Pentru Marius, Ela era încă mică, prea mică ca să înțeleagă plimbările astea de noapte, stelele de pe cer, sunetul nopții sau scânteia din privirea lui Denis.

A doua zi dimineața au plecat la București.

****

După, Denis a plecat să facă rezidențiatul în Austria. Marius s-a căsătorit. Ela a terminat facultatea și s-a angajat la o companie din centrul orașului.

****

Pentru fiecare, 7 ani au trecut diferit de repede. În sfârșit, Denis a venit în România de sărbători. I-a promis lui Marius că vine la el de Revelion.

Când a intrat, Denis avea ochelarii aburiți. Se uita peste ei, să vadă cât mai repede chipurile prietenilor vechi, s-o vadă pe Ela.

Aproape că nu o recunoscuse. L-a cuprins brusc o bucurie simplă. *Parcă s-a făcut mai înaltă. Nu știa dacă a mai văzut-o vreodată dansând. Purta și înainte rochii?*

Într-adevăr, Ela nu purta rochii și tocure, dar, în mare secret față de toată lumea, de-abia aștepta Revelionul. Era nerăbdătoare să se întâlnească cu Denis. A înțeles de la Marius că are pe cineva, fiica unui mare profesor neurochirurg, cel care l-a ajutat și mentorat în Viena.

Pentru Revelion, și-a cumpărat o rochie nouă neagră, cu un guler de dantelă albă, s-a dus la sală, unde alerga câte două ore înainte de somn și făcea yoga în fiecare dimineață. Numai așa își putea stăpâni emoțiile. Se gândea mult la Denis, dar nu înțelegea în ce fel. Nu era la fel ca atunci când se gândea la orice alt bărbat pe care-l cunoscuse în ultimii ani.

Denis a început să se gândească la Ela când și-a cumpărat biletul de avion pentru vacanța de iarnă. Nu fusese de câțiva ani acasă și abia acum a putut să-și ia un concediu pentru România. Cu cât se apropia ziua plecării, cu atât se emoționa la gândul revederii cu ea. *Oare-l mai ține minte? Oare s-a măritat?*

Nu se gândea în vreun sens greșit. Era un amestec de curiozitate și dor de perioada lor fără griji, de discuțiile interminabile, de muzica pe care o alegea ea când conducea, de râsul ei molipsitor, de omletele ei cu ochi, urechi și zâmbet.

****

După o perioadă de singurătate și pustietate, departe de casă, fără timp liber, îmbătrânit și înstrăinat cumva de sentimente și povești cu fluturi, Denis s-a căsătorit cu fiica profesorului său. Ea îl înțelegea, îi respecta spațiul, îl iubea. Îl iubea cu adevărat... Și el se simțea protejat, îngrijit, „*al cuiva*”.

Nu a venit cu el în România. Știa că el are nevoie de liniște, de pauză, iar ea nu vorbea limba română, așa că a rămas în Viena, cu tatăl ei.

„*Data viitoare*”, au zis într-un glas.

****

— *Ai o rochie foarte frumoasă. Îți admiram gulerul.*

— *Mulțumesc. Bine ai venit. La mulți ani. Ah, dacă știam că vii, te rugam să-mi aduci din Viena dantelă vintage.*

— *Nu ți-a zis Marius că vin?* Denis era dezamăgit și încurcat. Nu știa de ce, dar își imagina că Ela îl așteaptă și vine ca să-l vadă pe el, de fapt. Și a ales această rochie special pentru revederea lor.

— *Poate mi-a zis și nu am fost atentă, am avut două luni foarte aglomerate la serviciu. Uneori vorbesc cu oamenii și seara încerc să-mi amintesc ce mi-au spus, totuși.*

— *Lucrezi tot acolo?*

— *Tot acolo, a zâmbit Ela, sigură că Denis habar nu are unde lucrează ea.*

****

„*8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. La mulți ani !!!*”

Șampanie, îmbrățișări, urări de bine.

După ani buni, Denis și-a dat seama că se simte liniștit și bine. Era relaxat, pe toți îi știa din copilărie, unii aveau deja copii, care alergau și se ascundeau prin toată casa. Era o atmosferă caldă, dragă. Își aminteau perioada școlii, facultatea, petrecerile,

drumețiile. O tot căuta cu privirea pe Ela. Nici acum, adultă, nu era o frumusețe în sensul clasic al cuvântului, dar i se potriveau atât de bine zâmbetul, visarea din privire, felul în care râdea, părul pe care îl tot dădea după urechi, gulerul din dantelă. Nu semăna cu nimeni fata asta. Era alcătuită dintr-o linie continuă. Trebuia să o cunoști de la început. *Oare ce face?*

Când au jucat mima, Ela a arătat prin gesturi pe cineva care vâslește, se apleacă ușor în dreapta, ia cu grijă ceva și o întinde în față. Când a întins brațele și-a ridicat privirea și s-a uitat fix în ochii lui Denis.

— *Este un nufăr, a „ghicit” el.*

****

A doua zi, seara, s-au văzut la vechea lor cafenea. Au stat ca pe vremuri, vorbind despre toate fleacurile de pe lume. Ea îi povestea ce anume face la serviciu și el se minuna că Ela are oameni în subordine. El îi povestea despre operațiile lui și ea asculta speriată, atât de mândră de el.

— *Noi chiar am crescut atât de mult? Tu operezi creiere și eu decid dacă cineva rămâne fără serviciu? Stând cu tine, am impresia că nimic nu s-a schimbat și mâine trebuie să mă duc la școală. Și după ore o să mergeți cu frate-meu în spatele meu, să vedeți dacă traversez bine strada și nu vorbesc cu străinii.*

— *Deci știi?* a râs cu poftă Denis.

— *Normal că știam, chiar îi povesteam mamei când vă opreți să vă uitați în vitrine, în loc să mergeți după mine.*

— *Parcă nu am plecat niciodată de aici. Mă simt puternic acasă și am o vitalitate la care visez, dincolo. Foarte ciudat. Am impresia că mi s-au oprit toate gândurile. Nu mai depinde nimeni de mine...*

— *E magia Crăciunului. Aproape ca pe vremuri...*

****

S-a tot gândit în avion la Ela. Nu au încălcat nicio regulă, nu au depășit nicio limită. Nu s-au atins nici măcar accidental și nu și-au spus nimic nepotrivit. Au vorbit și au râs, ca-n vremurile lor vechi.

Dimineața, Ela i-a trimis un mail. „Cum a fost zborul? p.s. M-ai ținut intenționat de vorbă și am uitat să te întreb care era secretul cafelei tale.” Denis i-a povestit de zbor, i-a mulțumit pentru revista recomandată și a întreat-o de strategia la care lucra de două săptămâni. „p.s. Sunt flatat, dar nu e niciun secret. Nu am mai făcut cafea de ani de zile... Tu mai faci omlete cu zâmbete?”

****

Aproape un an și-au scris scrisori și seara, când el era în drum spre casă, obosit, o suna. Îl relaxau și binedispuneau conversațiile lor, îi era suficient să o asculte citindu-i etichetele din supermarket, dacă era la cumpărături. Sau ce a făcut secretara șefului lor mare. Sau unde pleacă în vacanță, „deși vrea în altă parte, dar amână pentru altă ocazie”. Sau orice altceva de pe stradă, din oraș sau casă. Banal sau important, amintit sau de ultimă oră.

Ea știa că doar dimineața Denis are timp de calculator, așa că seara, îi trimitea tot felul de chestii amuzante, citate, istorioare sau noutăți despre prietenii lor comuni. Și scrisori lungi cu tot ce i se părea că l-ar putea interesa pe Denis. El îi mai trimitea câteodată mesaje pe telefon, „G. a ieșit din comă, I am the king of the world!” Ela se simțea ca un personaj din Grey's Anatomy. Îi știa pacienții, tratamentele, denumirile bolilor, istoriile cu care intrau în secția de neurochirurgie.

****

Nu facem nimic greșit, se liniștea ea, după ce închidea telefonul.

Doar vorbim.

Nu are nimeni de suferit, își spunea el, după ce-i citea și uneori recitea scrisorile lungi, detaliate, intime.

Doar vorbim.

****

Uneori, ea își imagina că el îi va face o surpriză și va veni din Viena, o va aștepta în cafeneaua lor, exact când trece ea seara pe acolo. Îi va zâmbi, din spatele geamului, de la masa lor și vor sta iar, ca pe vremuri, vorbind, legănându-se printre amintiri și tachinări subtile.

Sau o va surprinde într-un week-end, luându-i pungile din mână când iese din supermarketul de lângă casă.

Și pentru că s-a purtat mai ciudat cu o săptămână înainte de ziua ei, ea s-a gândit că sigur urmează ceva frumos și important. Amețită de gândul că poate se vor vedea, nici nu i-a trecut prin minte de ce arde de nerăbdare să-l vadă pe Denis – un bărbat căsătorit, care locuiește în alt oraș, altă țară și niciodată nu i-a promis sau sugerat nimic mai mult decât ce aveau – vorbe, vorbe, vorbe – scrise, culese, rostite. Cu ton potrivit, în loc potrivit, niciodată cu dublu înțeles...

****

Ela și-a luat liber de ziua ei și tuturor le-a zis că are planuri. Cu o zi înainte, pe 7, Denis nu a răspuns la mesajul ei de dimineață și nici nu a sunat-o mai târziu. Prima dată, după atâtea luni de *legătură neîntreruptă* între ei doi. Ela simțea că i se pregătește ceva special. A verificat orarul avioanelor, a calculat cât face de la aeroport până la ea. Nervoasă, tot verifica dacă șampania e în frigider, dacă se potrivesc fața de masă cu florile proaspete și cu muzica din filme vechi italiene. Emoționată, stătea la geam și aștepta să oprească un taxi galben în fața casei ei.

Poate a trecut pe acasă... Poate a făcut escală... Poate...

****

Nu a venit.

Peste câteva zile, Denis i-a scris că a murit socrul său.

Nu a știut ce să-i răspundă. Ela a simțit atâtea lucruri noi... S-a

supărat pe ea, s-a dojenit, s-a certat pentru naivitate și prostie. S-a supărat pe el, că a putut să dispară așa, pur și simplu. A uitat de ziua ei... Și ea îl aștepta la geam, cu tahicardie și șampanie la rece...

„*Condoleanțe*.” I-a trimis un mesaj pe telefon și i-a șters numărul din agendă.

****

Pentru Denis a urmat o perioadă grea. Se simțea vinovat – față de soția îndoliată, față de Ela, față de pacienți, față de Marius, chiar și față de el. Nu știa cum a ajuns aici, ce se întâmplă, îi lipsea tot timpul ceva, avea atacuri de panică și a fost la un pas de a greși o operație.

Voia să îndrepte cumva situația, dar nu știa ce anume trebuie să facă. Ce are voie să facă? Ce are curaj să facă?

A fost sau n-a fost? Ce a fost real și ce a fost imaginație? Nu avea pe cine întreba, îl durea, pentru prima dată în viață, în coșul pieptului și nu avea nicio explicație pentru asta. Voia să întoarcă timpul înapoi. *Înapoi, până când?* Până în ziua căsătoriei lui? Până în ziua plimbării pe Dunăre cu Ela? Până în seara cu filmul de la Patria?

Simțea că a greșit, dar nu știa exact unde.

Și a uitat că pe 8 a fost ziua Elei și „*cred că a așteptat*”.

****

A acceptat promovarea în clinică, dar i-a rugat pe colegi să-l lase în concediu două săptămâni.

Alpi, schi, somn, lectură.

****

Pe data de 8 a lunii următoare i-a trimis Elei primul buchet de flori. Fără semnătură, fără mesaj. I-a rugat pe cei de la florărie să le lege cu o dantelă albă. Le-a trimis la serviciu, pentru că Marius i-a zis că Ela s-a mutat cu un arhitect excentric, apărut peste noapte.

****

L-a ales „la întâmplare”. Și-au unit singurătățile. Nu s-au căsătorit, pur și simplu au început să trăiască împreună. Devenise și ea „a cuiva”. Aveau o iubire adultă, asumată, responsabilă. Alegeau împreună culorile din casă, draperiile, restaurantul, filmele, destinațiile de vacanță. Nu vorbeau niciodată despre trecut sau viitor. Ea învăța de la el despre artă, cultura bizantină, Asia, care-l pasiona, ecologie și istorie, iar el învăța de la ea să-și facă ordine în afaceri, birou, hârtii și angajați. Nu s-au certat niciodată.

Ela lucra mult. Câteodată, când trecea pe lângă cafeneaua ei veche, tresărea, când i se părea că vede vreo figură cunoscută.

Se gândea la cursul vieții ei. Cât de liniștită este, cât de previzibil și aranjat e totul acum. Cât de bine e să nu ai îndoieli, așteptări prostești și copilării în cap. Și la serviciu, și acasă, lucra cu cifre. Avea certitudini, alegea în funcție de indicatori și folosea formule verificate, care nu dau greș niciodată.

Chiar și faptul că primea flori în fiecare dată de 8 a lunii era o certitudine.

****

După câțiva ani, arhitectul excentric a plecat în Japonia. S-au despărțit printr-un schimb de mailuri și contrar tuturor formulelor ei de calcul, abia atunci au devenit prieteni și confidenți.

****

Ela a ajuns vicepreședintele companiei în care lucra. Îi plăcea tot ce face. Îi plăcea gustul vieții ei de acum. Vedea rezultatul muncii, simțea satisfacția șefilor și a clienților și, dincolo de banii frumoși, acesta era câștigul ei cel mai important.

Învățase să citească fețele oamenilor. Putea privi chipul unui om și știa cât poate negocia și până unde va merge.

****

Era în aeroportul din Budapesta, avionul ei avea întârziere. Era decembrie, ajunul Crăciunului. Ela și-a luat o cafea și privea discret cuplul din fața ei – doi tineri topiți nu se puteau desprinde unul de celălalt. „Ah, dacă v-ar ține toată viața...”

— *Îți admiram gulerul, s-a auzit o voce ca din vis, în spatele ei.*

Era Denis. Înalt, elegant, fericit, emoționat. Câteva riduri noi, mâini la fel de delicate, privirea blândă, căldură, atâta căldură....

Ela s-a ridicat, pierdută, s-au îmbrățișat lung, în tăcere și s-au așezat unul în fața celuilalt. El i-a luat mâna și i-a sărutat-o, tandru și a păstrat-o în mâna lui.

Nu mai știau cine a vorbit primul, ce și-au zis și cum au pierdut avioanele spre București și Viena. Nu mai știau dacă așa s-au înțeles sau au plecat în același timp, cu același taxi, la același hotel, ca să rămână acolo o săptămână.

Ela nu mai înțelegea nimic, încerca să găsească o formulă, un sens, un firicel de care să se agațe. O cuprindeau, pe rând, valuri de liniștiți și neliniștiți. Se ridica, învingătoare și puternică, și imediat cădea, sclavă a unei iubiri frumoase și nebune. Renunța la orice fel de gânduri, se abandona total și în următoarea secundă se regăsea, nouă, întregă, alături de cel pe care l-a iubit dintotdeauna.

„Ce o să facem de acum înainte?”, întreba din priviri Ela.

„O să ne iubim!”, îi mângâia spatele Denis.

****

S-au despărțit în aeroportul care i-a adus împreună. Ela avea întâlnire cu acționarii, în București, iar Denis – o operație în Viena.

****

„Acum, pot și să mor”, și-a zis Ela, după ce a intrat în casă. „Probabil, pentru această săptămână m-am născut și trăit până acum. Mai departe, fie ce-o fi, eu nu mai am putere să gândesc și

să hotărâsc nimic. Doamne, cât de tare mă arde și doare. O să mai respir vreodată ca înainte?”

Nu a reușit să doarmă. Patul era prea mare, casa – neprimitoare, noaptea – prea întunecată, pijamaua – rece, capul – greu, perna – tare, aer – puțin.

Dimineața a ajuns prima la birou. Era absentă, obosită, preocupată.

La prânz, erau pregătiți să înceapă, când ușa s-a deschis și cineva a vorbit ca într-un vis. *„Vă rog să mă scuzați. Trebuie neapărat să vorbesc 10 minute cu Ela. Credeți-ma, problema mea nu suportă amânare.”*

Era Denis, cu un buchet de flori de primăvară legate cu o dantelă albă.

Facebook

— *Și ce dacă nu-l mai iubești? Stai cu el de dragul copilului, de dragul anilor pe care i-ai investit în această relație, de dragul instituției familiei, la urma urmei!*

— *Nu mai există o astfel de instituție.*

— *Și ce dacă nu mai există? Pretinde că nu știi că nu există! Te răsfeți... Toată lumea trăiește așa. Toți.*

— *Mă duc la mall. O să-mi cumpăr o pereche de mănuși de iarnă. Mergi cu mine?*

— *Of, te răsfeți... Care mănuși? Tu nu auzi ce-ți spun? Nu divorța, că nu mai găsești altul care să aibă fabrică de vinuri!*

— *Mi-e silă. Crezi că va trebui să dorm cu el și în ultimele luni de căsnicie?*

— *Da.*

— *Hai să cumpărăm mănuși!*

***

Sabina s-a căsătorit cu Alex când acesta încă nu avea fabrică de vinuri. Erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt. El o mânca din priviri. Nu mai vedea nimic, puteai să-i fluturi și-un tramvai, nu avea ochi decât pentru ea. Sabina avea doar 19 ani. Ea era femeie. Alex era bărbat. La un moment dat, Sabina era militantă pentru drepturile câinilor, pisicilor, copacilor, norilor, ideilor. Mai puțin pentru drepturile ei la fericire. A fost o elevă exemplară la școală, dar se căsătorise înainte de a-și realiza propriile vise de a

deveni pictoriță. Peste câțiva ani Alex moștenea fabrica de vinuri a părinților și o îndupleca pe nevastă-sa să dea la contabilitate, ca să-l ajute la administrarea afacerii. Sabina ar fi murit dacă ar fi făcut așa ceva. Și visul ei de a deveni pictoriță ar fi murit odată cu ea.

***

— *Ciao, bella!...*

De la o vreme încoace începuse să primească pe Facebook mesaje de la un anume Antonio.

— *Hello, baby! How have you been? Keeping up?*

Necunoscutul o saluta în fiecare dimineață. Ea, de câteva luni bune îl ignora. La început credea că el îi scria din greșeală și că în curând își va da seama de acest lucru. După care a decis că e maniac. Și abia mai târziu începuse să devină curioasă și să-și dorească să afle cine era acel Antonio, când îi va scrie din nou și dacă în general îi va mai scrie.

— *Ciao! Baby, ești online?*

Sabina devenea tot mai curioasă. Într-o zi a decis să-i răspundă necunoscutului.

— *Hello! Are you there?*

— *Bună ziua...*

— *Ți-am lipsit?*

— *Da. Ne cunoaștem?*

— *Dintotdeauna.*

Și atât. Nimic mai mult. Au trecut câteva săptămâni. Tăcere. Sabina nu mai avea stare. Necunoscutul a încetat să-i mai scrie. În momentul când ea i-a răspuns, el nu a mai scris!... Se blama. De ce oare i-a răspuns... Când tăcea, dar era cineva acolo, cel puțin aparent, nu mai era singură. Acum, nici acel cineva nu mai exista... Divorțul o interesa tot mai puțin. Acum zilele ei treceau într-o continuă așteptare. Va scrie? Nu va scrie? Când va scrie?

— *Hello, baby...*

— :)

— *Ești fericită?*

- Nu.
- Cum ai vrea să fie soțul tău?
- ...
- ???
- O să-ți spun altă dată.
- Spune-mi pe scurt acum.
- Inteligent, generos și mult mai puternic decât mine.
- Eu sunt mai puternic decât tine. O să te țin în brațe toată viața și nu te voi lăsa să mergi niciodată pe pământ.
- Sună convingător.
- Vrei să fii soția mea?
- Eu sunt căsătorită.

Și iar treceau săptămâni în care Antonio nu mai scria. Viața Sabinei se transformase într-o plăcută așteptare a mesajelor lui scurte, care abundau de greșeli gramaticale, dar care îi dădeau acea stare de bine pe care o are o adolescentă care abia începe să cunoască sentimentul de ușoară îndrăgostire și de așteptare romantică.

- Dragostea mea!
- Te lași așteptat.
- Am fost ocupat.
- De ce-mi scrii?
- Pentru că suntem suflete pereche.
- De unde știi? Nu mă cunoști.
- Te-am cunoscut dintotdeauna. Ți-am mai zis.
- Cine ești?
- Viitorul tău soț.
- Eu am un soț.
- Astea sunt nuanțe neimportante. Eu te vreau. Și vei fi a mea.
- Știi și când?
- Da.
- Când?

Și iar tăcere. Viața Sabinei nu era neapărat una fericită. Până nu demult. Acum însă i se părea că fericirea era suma acestor mici bucurii dintre așteptări pe rețeaua de socializare. Chiar dacă uneori între mesaje erau luni. Ea devenea ba foarte frumoasă pentru că el i-a scris, ba disperată pentru că el nu mai dădea niciun semn.

— *Bună dimineța.*

— *Bună dimineța.*

— *Vrei să bem o cafea ?*

— *Nu.*

— *Are we cool?*

— *E o întrebare prea sofisticată pentru o dimineță simplă.*

— *Să nu-ți faci planuri pentru vacanță! Eu voi avea grijă de toate. Vom merge în Sicilia. Vom sta acolo zece zile în cel mai luxos hotel, vom mânca bunătăți locale, vom bea vin din cel mai bun și seara vom sta pe mal de mare și vom face dragoste ore în șir.*

— *Nu plec nicăieri cu tine. Nu cred că poți să aberezi într-un asemenea hal...*

— *Tu ești mama viitorilor mei copii. Plecăm împreună!*

— *Câți ani ai?*

— *32.*

— *Eu am 38.*

— *Perfect!*

— *Râd copios.*

Ochii ei nu mai licărise de multă vreme. Acum însă era mereu inspirată, vroia să slăbească sau să-și schimbe culoarea părului. Să facă ceva. Se obișnuise cu disparițiile lui. Aștepta cuminte. Într-un timp, era pur și simplu fericită. Trăia.

— *Ciao, bella! Am vrut să-ți spun că pe fiica noastră o va chema Lilly.*

— *Dacă voi avea vreodată o fată, o va chema Eva.*

— *Nu. Exclus! Eu am visat mereu că dacă voi avea o fiică, îi voi da nume de floare.*

— *Atunci Evelina.*

— *De ce Evelina ?*

— *Așa, ca alternativă. Ca să alegi Eva.*

— *Bine. Eva să fie!*

Se distrau. Erau atât de apropiați și în același timp atât de distanți în această aventură epistolară. Sabina începuse să se obișnuiască și să-i placă ideea de adulter online. Se îmbujora când citea mesajele. Avea fluturi în stomac la gândul că va porni calculatorul și îl va întâlni din nou. Îi dădea o stare de bine această dragoste virtuală. Nu ar fi renunțat la această fericire pentru nimic în lume.

— Tu ești lumea mea!

— Antonio, dacă ai decis să mă cucerești cu niște vorbe poetice doar ca să ai o altfel de relație cu mine la un moment dat, nu te obosi. Sunt mai în vârstă decât tine, nu uita asta. Nu mă îmbăt eu cu apă rece așa, cu una cu două.

— Che tristezza...

— Exact.

— Da, la început, recunosc, era un flirt. Dar, cu fiecare zi te-am descoperit tot mai mult și mi-am imaginat cum ești în realitate, cum ar fi să stăm în fiecare seară împreună, să vorbim, să ne descoperim, să ne iubim și așa am ajuns să visez la zilele în care să mă trezesc cu tine în brațe în dimineața de după cele mai frumoase nopți de dragoste. Acum, acuzațiile tale nu mai sunt fondate, chiar dacă, la început, recunosc, ar fi avut o doză de adevăr. Acum nu. Oricum, îți respect decizia. Dacă nu vrei să-ți mai scriu, n-o să-ți mai scriu. Spune-mi, mai vrei să rămân în viața ta?

— Cum vrei.

Și n-a mai scris. O lună. Două. Trei. Un an. Sabina era sfâșiată de dor. Ciudat. Îi era dor de necunoscutul care trezise în ea copila de 19 ani ce așteaptă cu nerăbdare întâlnirile cu prima ei dragoste și trăia pentru prima oară emoțiile îndrăgostirii de jună. Aventura epistolară o făcuse să întinerească. Acum aștepta. Spera. Uita. Și iar își amintea că undeva exista acel Antonio, care cine știe, poate că a și uitat de ea, fata pe care a cucerit-o prin mesaje neașteptat de așteptate. Într-o zi a decis să-l caute. A intrat pe profilul lui. Și a început să scrie un mesaj.

— Bună ziua, Sabina.

— Incredibil! Tocmai mă gândeam să-ți scriu! Cum ai știut? Cum de mi-ai scris anume azi?!

— Mi se făcuse dor de tine. M-am gândit toată ziua la tine. Am intrat azi pe profilul tău. Ai o poză nouă. Aia cu părul ondulat. Ce frumoasă ești...

— Mie nu-mi place poza. Sunt grasă.

— Și ce? Mie îmi plăci așa grasă.

— Nesimțitule, tocmai ai zis că sunt grasă!

— Ei, doar picioarele, în rest nu ești tare, tare grasă. Deși... Mă rog, mie îmi plăci. Grasă. Și bătrână.

— Bătrână?!

— Păi nu tu mă tot convingeai de la bun început că nu putem fi împreună, deoarece tu ești cu șase ani mai în vârstă?

— Păi de ce-mi amintești? Poate că uitam...

— Păi de ce să uiți? Realitatea trebuie asumată așa cum e. Vezi, până la urmă, trebuie să te bucuri că cineva s-a îndrăgostit de tine, așa, cu mici imperfecțiuni.

— Nerușinatule. Ce umor de prost gust.

— Nu e umor. E reflectarea realității.

— Sunteți toți niște perversi!

— Cine, toți?

— Bărbații.

— Perversi? Eu unul nu sunt. Eu cred că nu-s bărbat, dacă te iubesc doar pe tine. Chiar dacă ești grasă, dragostea mea e de neînvinș.

— Încetează. Eu nu vorbesc cu tine. Iar ai zis că sunt grasă!

— Da. Și bătrână.

Râdeau și se amuzau așa de parcă nici nu trecuse un an în care nu au mai comunicat. Se apropiase chiar și în acest an de tăcere într-atât încât puteau să facă glume și să se amuze unul pe seama celuilalt. Se apropiaseră și mai mult. Fără să se fi văzut vreodată, simțeau ambii că era o relație între ei și că acea relație era una afectuoasă.

— Vrei să fii soția mea?

— Nu. Nu pot fi soția cuiva care are un limbaj obscen.

— Ok. Da. Acesta e minusul meu. Dar și tu ești grasă!

— Ești prost crescut! Și, în general, ești un prost!

— Graso!

— Oooooof...

— Într-o zi tot te vei îndrăgosti de mine, să știi! Și mă voi răzbuna pentru că ai fost atât de rece cu mine și nu m-ai lăsat să te văd atâta amar de vreme.

— Deci, acesta e scopul tău adevărat? Să mă cucerești și să te răzbuni?

— Ascultă, fată grasă ce ești, eu la început ți-am scris așa, din curiozitate, să văd dacă-mi răspunzi și din solitudine, neavând ce face într-o seară în care nu aveam chef să ies undeva. Dar, în timp, te-am descoperit și m-am îndrăgostit de tine, descoperindu-te. Vorbim deja de doi ani!

— *Cu pauze.*

— *Da. Dar nu mi-aș fi imaginat vreodată că aș fi putut sta la taclale pe Facebook tocmai doi ani! Deci avem ce să ne spunem. Asta nu-ți vorbește de nimic?*

— *Nu.*

Risca să se îndrăgostească. Devenea dependentă de acele mesaje. Și îi era frică de acea dependență. Acum doi ani își dorea să pună capăt unei căsnicii în care de multă vreme nu mai exista iubire. Peste doi ani își dorea să încheie aventura online exact în momentul în care a simțit pericolul de a se îndrăgosti și de a suferi un nou sfârșit. Prefera să aleagă sfârșitul înainte de început. Afecțiunea o făcea vulnerabilă. Lipsa de afecțiune o făcea puternică, îi dădea o stare de siguranță continuă. Nici măcar pentru câteva clipe, zile, luni sau ani de fericire nu ar fi renunțat la acea siguranță perpetuă.

— *Baby, I am back.*

— *...*

— *Knock, knock, are you there?*

— *Yes. Same place. The middle of my life.*

— *I want to see you. After almost three years, we should be both ready to go offline and start a new life.*

— *I cannot.*

— *Let's try! I need you!*

— *My profile shall be deleted in less than three seconds*

Goodbye...

***

— *Alex, eu merg la mall. Trebuie să-mi cumpăr mănuși de iarnă. Vin în câteva ore. Apropos, am dat la facultate.*

— *La contabilitate?*

— *Da.*

Post Scriptum

Sent: 11/11/2012 23.45

To: Loredana

Nu vreau, dar îmi aduc aminte de tine din ce în ce mai des.

Și nu vreau să te deranjez sau să te sperii, vreau doar să știi că mă gândesc la noi.

Uneori, mi-aprind țigara și mi-aduc aminte cum îți plăcea să tragi al doilea fum din ea. Mi-amintesc cum te supărai când fumam în birou, când lucram noaptea târziu sau dimineața devreme. Cum beai din cafeaua mea, întotdeauna. Cum arătai și cu mâna când spuneai „stânga” și „dreapta”. Cum pronunțai numele meu, când spuneai că ești cu mine. Cum puneai pe „repeat” aceeași melodie, înnebunindu-mă. Cum făceai cald în casă. Și lumineă...

Mă gândesc acum, cum reușeai într-un sfert de oră să schimbi aerul și culoarea de-acasă?

Ascult acum, din nou și din nou, toate melodiile tale vechi, reconstituind contextul care te făcea să tresari la o vioară, un acord sau un vers.

Știi, nimeni nu mi-a mai pronunțat numele în felul tău vrăjit și important...

Nu știi ce faci. Sper că ești bine. Nu vreau să te sperii, dar după atâta timp, aș vrea să-ți spun că mă gândesc la tine.

Știm amândoi că am terminat cu vina, iertările și reproșurile. Îți scriu doar ca să știi. Nici măcar nu vreau să îmi scrii înapoi.

Ba mint, Lore, vreau. Dar nu-ți cer asta.

Mircea

*****

Sent: 13/11/2012 07.10

To: Mircea

Tu-i spui „acasă”, Mircea. Dar nu mai este de doi ani „acasă”. Mai știi? Am vândut apartamentul, pentru că nici eu, nici tu, nu am mai vrut să stăm nici măcar o zi acolo. Tu ai dispărut o lună cu mașina și m-ai lăsat după divorț, speriată și singură, să ascult învinuirile tuturor. Și te-am îngropat, m-am îndoliat, am plâns și jelit o lună, până ai apărut la ușa părinților mei, copil răsfățat, bărbat orgolios, supărat tot pe mine...

Cafeaua, țigara, muzica, lumina – sunt amintiri filtrate, Mircea. Probabil nu le-ai înlocuit cu altele, noi, încă. Dar crede-mă, se vor șterge în timp, își vor pierde din culoare și importanță.

Nu știi dacă ai uitat (iar eu nu vreau să-mi mai amintesc), toate dațile în care ne-am rănit și ne-am spus cuvinte grele, încărcate cu atâta ură.

Nici măcar nu mai are importanță acum, de ce făceam asta. Nu mai eram nici tineri, nici proști... Și chiar ne iubeam, atunci.

Știi, mă bucur că suntem suficient de calmi și înțelepți acum, ca să putem să ne scriem. Da, avem amintiri frumoase. Și eu le prețuiesc. Și eu asociez lucruri, sunete și mirosuri cu tine, și eu mă gândesc la tine când mă blochez în intersecție, și eu tresar când pe sub ușa intră de undeva miros de cafea și țigară, dar... ultima noastră întâlnire a fost ultimul nostru capitol.

Nu mai suntem foști soți, suntem amintiri, Mircea.

*****

Sent: 13/11/2012 10.25

To: Loredana

Nu mi-ai scris dacă ești bine, Lore.

Îți scriu din nou, ca să-ți dau niște explicații. Le-ai meritat atunci, dar nu le aveam nici eu. Vreau să știi.

E târziu să-ți spun că am greșit, amândoi. Acum știu și unde, și când. Acum știu și cum puteam salva povestea noastră. Dar acum e târziu. Știu că nu ne putem reîntâlni și reîndrăgosti, ca atunci când ne-am cunoscut. Nu putem lega și lipi la loc. Nu putem șterge și alege altfel. Crede-mă, am încercat să mă conving că această „lecție”, divorțul nostru, mi-a fost dată ca să știu pentru viitor. Să fiu mai potolită, să spun „mulțumesc”, să știu locul, timpul și valoarea cuvintelor și a faptelor. A oamenilor.

Dar la fiecare încercare de a privi o altă femeie, mă trezesc că vreau să repar totul cu tine. Și când îmi imaginez cum ți-aș spune asta, cum aș aștepta să apreciezi curajul meu, cum m-ai certa, cum mi-ai zâmbi și ierta... Când mă gândesc că mi-ar putea deschide un alt bărbat ușa casei tale sau ai râde de mine... simt că mor de nedreptate și gelozie... Am zis că e o etapă, că așa se întâmplă după o despărțire. Dar au trecut doi ani. E mult sau puțin, Lore?

Plecarea mea fără nicio veste, timp de o lună, a fost o prostie. A fost cel mai greșit lucru pe care l-am făcut în această viață. Voiam să suferi, să simți că m-ai pierdut definitiv, să te întrebi de ce nu ai făcut mai multe, de ce nu m-ai oprit, de ce nu m-ai salvat, de mine, de dragonii mei imaginari... Oh, orgoliul meu... Când m-am întors și te-am văzut în ușă, m-am urât pentru tot ce am vrut să simți. Și nu mă voi putea ierta niciodată pentru cum am găsit-o pe mama. Mi-am primit pedeapsa... N-o s-o mai pot convinge vreodată că nu m-a pierdut definitiv atunci.

*****

Sent: 20/11/2012 06.45

To: Mircea

Sunt bine. Sunt altfel, dar bine. Nu ne putem întoarce în timp, Mircea. Amândoi am greșit, amândoi am avut de învățat. Hai să fim amintire, nu durere.

*****

Sent: 23/12/2012 19.15

To: Loredana

Cred ca te miri că-ți scriu. Mă surprind și eu. Dacă te deranjez – nu o mai fac. Dar e sfârșit de decembrie și m-am trezit că-ți aleg un cadou. Nici măcar nu știu dacă o să ți-l dau vreodată, dar după ce l-am cumpărat, m-a cuprins așa o liniște. Ce fac, Lore?

*****

Sent: 30/12/2012 22.26

To: Loredana

Tăcerea ta e răspuns, știu. Lore, o să-mi mai scrii, din când în când? Dacă nu vrei să știi de mine, scrie-mi, te rog, asta. Mă înnebunește tăcerea ta.

*****

Sent: 31/12/2012 08.15

To: Mircea

Îți scriu azi, Mircea. Vrei?

De doi ani mă trezesc la 6.05 dimineața. Ora la care suna alarma ta și începeam să ne trezim împreună și unul pe celălalt. De doi ani te caut prin așternuturi dimineața și, ca să vezi, nu te găsesc. Mă sperii că nu ești în pat și-n fiecare dimineață mi-amintesc, la 6.10, că nu mai ești acolo. Am divorțat. Și nu știu dacă vreau să te mai găsesc în patul meu. Și mă întreb dacă te mai trezești la 6.05.

De doi ani fac două căni de cafea, dimineața. A naibii obișnuință. Doi ani am așteptat să se întâmple un ultim lucru al nostru, care să ne dezlege definitiv, unul de celălalt. Doi ani m-am rugat pentru un al doilea strigăt de nou-născut. Vreau aer, vreau viață.

Nu cred în hârtia aia, de divorț. Nu cred în noul meu nume vechi... Nu cred în a doua cană de cafea... Nu mai cred în nimic. Uneori nici măcar nu cred că ai existat.

Când am primit scrisoarea ta, am... am plâns. Am recitat-o până am învățat-o și am adormit cu ea, ca s-o pot găsi a doua zi la 6.05 lângă mine. Dar mi-a fost rece și trist dimineața.

Încă mi-e sărat gustul despărțirii noastre. Nu am uitat cuvintele pe care ni le-am zis. Nu mă iubesc pentru tot ce-am strigat. Nu te iubesc pentru că ai lăsat atâta otravă între noi.

Azi m-am trezit înainte de 6.05. Visasem că suntem acasă, împreună. Ți-am simțit atât de real sărutul, ți-am văzut atât de clar privirea, mirosul tău nu plecase niciodată de lângă mine... Purta tricoul din Arezzo, aveai părul răvășit și eu te întrebam ceva despre becurile noastre din hol... Eram atât de apropiați...

Noi chiar am trăit vreodată asta, Mîrcea? Noi chiar ne-am înțeles din priviri, la nivel de pori și de piele?...

*****

Sent: 31/12/2012 08.30

To: Loredana

Vara trecută am căzut de pe bicicletă.

Am intrat în farmacie să iau apă oxigenată. Nu știu dacă mă ustura atât de tare, dar am început să plâng ca un copil. La cei aproape 2 metri și 34 de ani. De obicei tu aveai grijă. Suflai pe rană ca unui copil mic, mă țineai de mână și mă lăsa să adorm la tine în brațe. Era atâta liniște când mi te jucai în păr. Iar acum, durea ca naiba și jur că nu îmi dădeam seama dacă mă ustura sau îmi era cumplit de dor de tine.

De câteva luni am senzația că am plecat de pe un mal, ca să traversez o apă mare. Aveam nevoie de acest drum, dar nu reușesc să ajung pe celălalt mal. Nu mă înec, nu mă pierd... plutesc în derivă și nu mai știu ce e cu celălalt mal. Lore, de ce am plecat de pe malul meu?

Știi, sunt frunze care nu cad, indiferent de cât de tare ar bate vântul. Sunt inimi care nu se despart, oricât de departe nu s-ar afla. Eu cred că inimile noastre nu s-au despărțit.

Ultimele cuvinte pe care ni le-am spus erau moarte. Abia acum totul e viu, matur și clar.

Am crezut că suntem mai mult decât oameni. Am greșit.

Am greșit de prea multe ori până acum. Nu vreau să mai amân nimic, trebuie să ne întâlnim. Lore, noi trebuie să fim împreună. Nu te speria și nu te teme, te rog. Uite, eu mă duc să te aștept în fața școlii tale, unde alergam ca nebunul ca să fiu înainte de a ieși tu de la ore. Lore, te rog să vii. Eu nu o să mă mișc de acolo.

Noi nu putem fi amintiri, Lore. Eu știu că inimile noastre nu s-au despărțit.

P.S.: Te iubesc.

